Anul I Nr. 3

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA BUCUREȘTI
Str. Popa Petre No. 42 Etaj III
Telefon 2.33.55

4 pagini 3 Lei

ÎNVIEREA

DUMINICĂ 6 OCTOMBRIE 1940

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 150 lei pe an
Pentru autorități 1000 lei pe an

Inscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 93/940

SĂPTĂMÂNAL DE POLITICĂ ȘI CULTURĂ ROMÂNEASCĂ

Generalul Antonescu și Misiunea lui

Scrisoare Conducătorului Statului

de TOMA VLĂDESCU

DOMNULE GENERAL,

S'ar fi cuvenit fără îndoială, începând lămuririle din acest ziar, ca D-voastră să vă adresez primele cuvinte, primele rânduri. Dar,... erați atâta de ocupat!

Știu bine că astăzi legendele nu mai circulă ca odinioară — sau în orice caz nimeni n'ar mai avea interesul să le facă să circule. Așa-dar lucrați se pare, Domnule General, 16 ore pe zi, 18 chiar — fiindcă nu îndrăznesc să spun 20, așa cum aud! Nu e puțin... Dumnezeu a făcut lumea în șeapte zile, se spune —și încă nu cred că i-a fost atât de ușor... Vă revine d-voastră să refaceți România! Atunci, să vă dăm cel puțin 7 luni — timpul celui mai grăbit copil... Cred, astfel că nu stați de geaba! Cred că nu dormiți — așa cum ați spus — nici nu ați avea „Generalul își dă ilusia că are timp, că e liber ca noi...", — sunt sigur că asta își șoptea fiecare. Dar toată lumea știa atunci că această plimbare într'o grăbită dimineață de toamnă, era desigur și ea tot în „interes de serviciu"! Că nu erați liber — și că pentru multi timp încă nu veți putea fi... Dacă nu mai e captivitatea dela Bistrița, — e totuș alta..., pe care avem puțin fericirea să vedem că ați vrut s'o primiți!

Cum ași hrăni atunci ilusia că această scrisoare a mea — care nu poate fi decât lungă!— ar isbuti să obțină 10 minute, sau 15 chiar, din viața d-voastră de azi!

M. S. REGINA ELENA.

PRIMEJDIILE REVOLUȚIILOR

Imi dau seama perfect că sarcinile nu scad cu fiecare zi ce trece, — dar dimpotrivă sporesc... Ați făcut într'adevăr pe negândite o revoluție, — o revoluție en un tour de main... Exemplele sunt foarte rare în istorie— și nu le-a cunoscut, îmi pare, decât această societate engleză ale cărei destul de stranii forme de viață sunt aproape neînțelese pentru continentali. Dar în regulă generală, revoluțiile din totdeauna, și chiar acelea care de cele mai multe ori n'au putut să schimbe în fond nimic, au făcut totuș să curgă mult sânge, să cadă multe capete — fără să fie atâta de sigur că din aceste sacrificii și din aceste violențe, formele noui și noulle instituții ar fi fost mult mai bune decât acelea care căzuseră la pământ. Marea Revoluție, de pildă, pe care destul dintre noi o laudă atât de mult, dar o cunosc atât de puțin, să-și fi atins ce oare vastele idealuri la care pornise? S'a instituit respectul omului, s'au abolit privilegiile — s'a dărâmat Bastilia... — știu! „Libertatea" cu un singur cuvânt... Dar s'a văzut bine mai târziu și s'a văzut chiar foarte curând că această aspră cucerire stropită cu atât sânge omenesc — și de multe ori cu sânge nevinovat — nu s'a arătat a fi în adevărul el decât ceeace autorii timpului au putut să numească „la liberté... de mourir de faim". Această reală egalitate, de fapt, de care vorbise Montesquieu — și pe care trebuiau s'o reia în atâtea formule doctrinele colectiviste de mai târziu — nu era desigur prea mult în puterea oamenilor, nu se resolva nici cu sgomotoasele proclamații revoluționare ale unui Volney sau ale atâtor inflamabili tribuni cari vânturau timpul de atunci... Iar privilegiile sfărâmate, gonite să ziecm pe uș, nu intrau ele totuș pe ferestrele larg deschise ale acestei Revoluții chiar, — nu intrau cu liberalismul fără îndoială, care trebuia să institue legile de fier ale lumii noastre burgheze? Lupta individilor cari formau totuș aceeași ființă istorică, acelaș corp național — și pe care o conduce de sus, din turnurile anonime ale Finanței, dictatura Banului, ferocitatea și capriciile lui implacabile... Sclavii de altă dată, nu erau ei mai numeroși acum? Nu erau insăși acești cetățeni suverani ai democrației care-și vindeau în proprii termeni „suveranitatea", libertatea lor... ca să poată trăi! Dela slujba mizer plătită, până la tuica electorală a regimurilor noastre de până ieri și până la simpla promisiune chiar, — toată ordinea revoluționară dela 89 nu se reduma decât în această amplă industrie a libertăților cumpărate! Era șef, cine putea să plătească — sau chiar acela numai care știa să promită... In acest fel Banul era dictator — iar în jurul lui o lume de sclavi, îmbătați de vorbe, amețiți de cuvinte, muria fără să știe de ce și cum, în terbila ilusie a suveranității și a regalității ei constituționale!

Drumul marilor reforme

Primejdiile revoluțiilor sunt incalculabile — și n'am incercat să spun aici decât pe cele mai grave. Sa arăt poate, la apropre un veac și jumătate depărtare de noi, atâția morți cari și-au propus par'că să moară pentru nimic... sau pentru atât de puțin! Să arăt astfel o revoluție, cea mai răsunătoare, dar care nu se cunoștea în principiul ei — care, cu un cuvânt, n'ar fi știut să organizeze lucrul pe care voia să-l facă. Alta era formula libertății — altul desigur și drumul pe care trebuia să se meargă. Dar fireste nu asta ne interesează astăzi pe noi. CAUZELE INSA PRIN CARE SE ZADARNICESC ADESEORI CELE MAI GENEROASE INTENȚII ȘI CELE MAI SINCERE PASIUNI, PRIN CARE ȚARILE CAD ȘI ATATEA MIȘCARI ALE POPOARELOR AJUNG SA RAMANA STERILE, — CAUZELE ACESTEA FARA 'NDOIALA AU O IMPORTANTA COVARSITOARE MAI ALES PENTRU NOI ȘI MAI ALES AZI: ELE VOR TREBUI SA NE RETINA ACUM. De aceea chiar am vrut sa privim un minut marea Revoluție din ale cărei somptuoase erori și din ale cărei dezastre chiar, am vrut cu toții să ne facem nu știu ce oarbă fericire până în ziua de azi... Nu a lipsit din această revoluție un anumit eroism, fără îndoială. Nu a lipsit uneori nici sacrul sentiment al Dreptății — nici exaltantele pasiuni pentru cele mai omenești, dar poate și cele mai inaccesibile ideaturi... Ele, mai ales, nu au lipsit! Dar analiștii revoluției, că s'au chemat el Taine sau Renan — în a sa Reforme intelectuelle et morale — că s'au chemat Anatole France chiar sau în ultimul timp Benoist, Bainville mai ales și Maurras, aceste conștiințe sincere, aceste minți luminate și libere, n'ar fi putut să nu vadă cauzele uneia din cele mai grave drame politice și spirituale in care de apropre un veac și jumătate trăim... Scoborîți la focul simplelor pasiuni, care fac tocmai anarhia din noi, oamenii Revoluției n'au mai putut să cunoască necesitatea ideilor — acordul esential cu ele — n'au mai cunoscut nici suveranitatea normelor necesare care ne condiționează pe toți, care singure guvernează și care dispun... S'a crezut a fi „libertate", acest individ autorizat să se ocupe numai de el — era individualismul! Indivizii în grupuri apoi, au inceput să se ajute impotriva altor grupuri de indivizi — era liberalismul, era democrația, era „partidismul" și era astfel „lupta dintre frați" fără îndoială!

Dar o țară nu este o construcție artificială, „nu este un este un product al Rațiunii", cum spunea Mihail Eminescu, nu este o societate de indivizi izolați și indiferenți, necunoscându-se unii pe alții, capabili să-și organizeze liber prosperitatea lor pe ruina celor cu cari trăesc... O țară este un lucru natural, așa cum tot Eminescu ne spune — și cu el doctrinele naționale de pretutindeni — un lucru astfel întreg și total refuzându-se indivizilor izolați și refuzându-se deopotrivă „partidelor". Ea se înfățișează ca o imemorabilă continuitate desigur, — cum ne arată Barnuțiu de pildă — dar în acelaș timp ca o puternică solidaritate de fiecare minut, care unește, fisic apropre toată întinderea ei. Cu acest sens A. C. Cuza, patronul, puțin uitat mi se pare, al naționalismului nostru, și depozitarul întregului nostru tezaur de adevăr și doctrină, adresa Regelui Carol II la 6 luni numai după urcarea pe tron, faimosul Memoriu, cel dintâi, prin care se cerea „suprimarea partidelor"..., ca să se construiască Țara!Era singurul glas de adevăr național care se ridica.

Țara avea să apară astfel așa cum este, ca un corp, „un corp național", în care indivizii se conditionează ca celulele corpului nostru, în care toți respiră larg aceeași viață comună — ca frunzele unui copac unde toate puterile și viața insăși se ridică egal cu aceleași seve care se trag din adânc...

Fiindcă n'a vrut să cunoască aceste adevăruri, Franța superbelor principii revoluționare zace astăzi strivită subt deplorabilele ei erori! Fiindcă am incerca s'o imităm, noi suferim astăzi atât. Abstracția omului ideal care urcă departe în istorie până la a „drepturile naturale" ale lui Grotius, a fost substituită adevărurilor naturii, — iar lucrurile Cetății au fost confundate cu toate exasperările noastre, în care, luna de pe cer, și încă ni s'ar fi părut puțin s'o prindem cu mâini totuș numai atâta de omenesti!

Au fost ignorate, au fost insultate aceste legi de care vorbiam, aceste norme sigure care dispun și care conduc societățile noastre. Dar ar fi fost imposibil acum când noi insine ne abatem în toate roturile noastre de viață, când incercăm să ne adunăm subt auspicii mai favorabile și să recladim o țară, din nou — când căutăm mai ales infrigurați și răniți pietrele de la temelie — ar fi fost imposibil într'adevăr să nu incercăm să vedem spațiile spre care pornim și să nu identificăm mai ales, atent, atâtea dezastre posibile, care nu fac decât s'aștepte, și care pândesc din umbră!

Cuvântul mare totuș, domnule General, l-ați spus... Prin ce frumos miracol! Lupta din tre frați să incetere... E o lozincă apropre care rezumă tot! Totul naționalismul, vom spune... Dar se va fi priceput oare, destul, de câte grele concluzii apasă acest grav cuvânt al marei resurecții la care lucrăm? Se pricepe oare că inseamnă aceasta să luăm contact mai sincer, mai adânc, real — dureros poate în multe părți — dar atâta de necesar, cu aceste legi, cu aceste norme de mult timp ignorate și care vor trebui să facă viața noastră nouă, să refacă toate puterile noastre? Să renunțăm astfel la ființa noastră, exclusivă... La capriciile, la poruriile — și la discordiile noastre!

Să refuzăm țara acelor indivizi cari ar fi dispuși s'o acopere cu hipertorfia lor—și s'refuzăm chiar partidelor, sau unui partid sau alfuia... pentru ca s'o redăm tuturor! Sau să facem „marele partid", care de altfel nici n'ar mai avea rost să se cheme așa — partidul inseamnă o „parte" — fiindcă ar urma să ne cuprindă pe toți... Să ne cuprindă altfel decât au incercat s'o facă Frontul renașterii sau chiar defunctul partid al națiunii! Să ne cuprindă real și intreg... Să ne dăm adică o adevărată doctrină națională — doctrina reală a naționalismului integral! Acesta ar fi adevăratul sfârșit al „luptelor dintre frați" — și numai în felul acesta o țară apropre zdrobită și-ar regăsi în sfârșit atâtea puteri pierdute...

Doctrina naționalismului integral dela care ați făgăduit domnule general să nu vă abateți — și e sigur că veți ține făgăduiala — pretinde fără îndoială această solidaritate activă, această largă pace interioară, această unitate deplină care formează astăzi cu siguranță misiunea d-voastră cea mai inaltă...

Dar misiunea d-voastră, numai? A noastră deopotrivă, a tuturor. A tuturor acelora cari sunteem capabili să reflectăm — și cari gândim! A acelora mai ales cari știm că „naționalismul" nu este numai un sgomotos cuvânt de circumstanță și gol — dar în propriu termen o filosofie a societăților noastre, care comandă un anumit stil de viață și care astfel obligă pe om... Vom repeta în zadar formulele naționalismului, dacă nu vom ști mai întâi să trăim articolele lui de credință!

Limitele impuse ființei noastre, solidaritatea corpului natiocnal, această pace interioară de care vorbim... Dar toate lucrurile astea implică, dacă stăm să privim mai atent, sensurile Dreptății—ale unei dreptăți politice deopotrivă și sociale. Acestei opere să ne devotăm — și nu credem că putem strivi pe altul, fără ca noi insine să cădem subt dărâmături! — și operăm aceasta se cere s'o construim acum. Am vrea să se știe că pentru ea noi ne batem aici — și pentru ea ziarul acesta apare, cu dificultăți imposibile, să mărturisim, și vom spune chiar cu durerea noastră de fiecare săptămână și zi!

Dar niciodată această regrupare a energiilor românești, această unitate a corpului național, nu ni s'a părut mai mult posibilă decât acum, decât în stările noastre de azi. Să privim puțin lumea politică, realitățile vieții noastre publice, și cred că vom fi foarte ușor de acord... Din vechile partide, partidele democratice vreau să spun, nu mi se pare să fi rămas prea mult. Ele se găsesc desființate de conjunctura externă mai întâi — așa incât regimul nostru intern le devine aproape indiferent.

Dar rămân câteva personalități. Și intre ele desigur, intre ale mai ales, figura mare a lui Iuliu Maniu. Inconjurat de un număr de luptători cari au știut să păstreze prin destule vicisitudini linia de atâta onoare, de atâta dârzâ intransigență a sefului lor, eu îl văd pe d. Maniu mai mult dând el insuș un sprijin prețios ordinei care incearcă să se construiască astăzi — cu aceste elemente ale unei Europe în care democrațiile n'ar mai putea să aibă cuvânt. Va fi util poate d. Maniu altădată? Cine ar putea s'o spună... Acum insă acest bărbat de Stat de atâta austeră morală, va recunoaște el singur probabil că ziua de azi nu e a lui — că n'ar putea fi a lui.

Atunci, poate, partidul liberal, — veți spune... Dar partidul liberal are domiciliu fortat imi pare, cu d. Gh. Tătărăscu... El poate să rămână foarte bine acolo unde e pus! Nu se supără nimeni — toți suntem mulțumiți...

Dinu Brătianu, atunci? Dar d. Dinu Brătianu ce vrea, — ce-ar mai putea să dorească! Il văd agitându-se, cu incorigibila lui bătrânețe de atitudine, de vorbe și ton, dar sunt sigur că nimeni n'ar ști să-l găsească un loc și nimeni n'ar putea să-l priceapă! Intr'o țară care se cere atâta de nouă, atâta de tânără, ce vrea și ce mai vine să facă bătrânul proprietar al fabricilor de hârtie — care n'a detestat niciodată, nimic, mai mult decât tumultul tinerectului, elanul și suferința lui... A fost impotriva regimului vechi? Dar d. Dinu Brătianu ar fi vrut să-i substitue „democrația" liberală, incă mai veche! Nicio nuanță din ochii lui atât de inchiși, n'a putut să intrevadă, măcar, cerul atât de albastru care incearcă să se lumineze azi... A fost impotriva torturilor care s'au aplicat tineretului?

Inseamnă aceasta poate că d. Dinu Brătianu are și inimă bună... Să-i mulțumim pentru ea! Nimeni totuș nu a cerut cu atâta stăruință ca dânsul să se sugrume, — in formele legii desigur! — dar să se sugrume oricum tot ce era elan tineresc și tot ce făgăduia să se schimbe într'o zi o țară îmbâcsită de atâți gheronți, de atâți plutocrați și de liberali!... O țară in care d. Dinu Brătianu era atâta de confortabil și atâta de proprietar!

Tovarășul lui I. G. Duca atunci — care cel dintâi a scos din lege Garda de fier!—sau prietenul, chiar paraponisit, al d-lui Tătărăscu, să se mai creadă oare atâta de necesar și in ziua de azi, să se creadă poate incă atât de util?... Așa da iremediabil bătrân cum îl văd, regretabilul pensionar politic simt că riscă foarte mult astăzi să ia forma unui lamentabil semn de intrebare!

(Continuare în pag. 3-a)

D. General ION ANTONESCU

DOCUMENTARI

LONDRA CARE VA FI SOARTA CAPITALEI IMPERIULUI ENGLEZ?

In aceste zile, atenția opiniei publice mondiale se concentrează asupra Londrei. Soarta acestui oraș interesează cercurile occidentale de cultură, printre metropolele câruia figurează și Londra. Va avea Londra, în aceste zile dramatice, soarta Varsoviei? Nu numai Londonezii și ceilalți locuitori ai insulei, ci și o mulțime de oameni din Europa și lumea întreagă își pun astăzi această întrebare.

Răspunsul depinde în mare măsură de însăș structura Londrei. El depinde îndeosebi de faptul dacă și în ce măsură Londra oferă obiective militare importante și cum stă situația acestea.

Spre deosebire de Berlin și Paris, Londra nu este construită după un plan sistematic și unitar, ci s'a format, în decursul secolelor, din mai multe localități apropiate. Centrul ei este cartierul financiar al City-ului. Aci se află noaptea 10.000 de oameni, iar ziua peste 450.000; zilnic circulă prin City cam 1 milion jumătate de oameni. Dacă luăm în considerare și spațiul dintre Harwich-Oxford-Southampton-Dover, această mare regiune industrială cuprinde circa 16 milioane de oameni. În Răsăritul City-ului, Tamisa de jos constituie, dela London-Bridge până la gura fluviului, un singur port lung de 55 km., cel mai lung port din lume. În lungă instalațiile de port de-lungul fluviului, el cuprinde-și numeroasele „dock"-uri cu uriașele depozite, silozuri, instalații moderne de îmbarcare și debarcare, rețele speciale de căi ferate, etc. Între acestea se află cele mai mari uzine de gaz și electricitate. Strâns legate de regiunea pur industrială, se întind aci locuințele simple ale lucrătorilor. În mijlocul acestor se află și cele mai mari întreprinderi de armament, de pildă Arsenalul din Woolwich (fabrica de tunuri și muniții), Royal Ordnance Factory din Enfield (fabrica de puști) și multe altele. Astfel, acea parte a Londrei, asupra căreia s'a concentrat până acum atacul german, este practic un singur centru de obiective militare, întreprinderi de armament și depozite. Spre deosebire de Berlin, cartierele de locuințe nu sunt separate de întreprinderile de armament; multe dintre ele sunt împrăștiate pe întreg întinsul capitalei engleze; așa, de pildă, în Weybridge și în Kingston sunt uzine de avioane.

Încă în Iulie 1939, s'a discutat în presa engleză și în Parlamentul Londonez problema, dacă trebuie ținută seama acestă industrializare lipsită de sistem a Londrei sau mutată noua industrie în ținuturile industriale din Nord. Oportunitățile și interese particulare au împedecat rezolvarea problemei. Astfel s'au construit în toate părțile Londrei, în cadrul planului de înarmare, fabrici noui de avioane, instrumente optice, care de lupță, maști de gaz, etc. Când legi din Londra spre Vest, pe una din marile șosele, rămâi uimit în fața lipsei de sistem a acestei construcții industriale. După cartierele de locuințe nu dai în câmp liber, ci pline năduș cum e cazul Berlinului și Parisului. Locuințele nu sunt deloc separate de uzinele industriale. În Londra, cartierele bogătașilor sunt urmate de cartiere sărace, iar după acestea încep marile șosele, pe stânga și dreapta cărora se întind câmpi fabrici, cândi colonii de lucrători cât și parcuri cu vile, cât și terenuri de sport.

În afară de acestea, trebuie relevată importanța Londrei ca centru de circulație, ca sediu guvernamental și ca centru al conducerii Imperiului. În plus, Londra are numeroase centre ale apărării antiaeriene, tunuri, reflectoare, baloane captive etc. Deci corespunde realității afirmația că, dacă Londra este scoasă din luptă, Anglia pierde circa o treime din potențialul ei de război. Această cifră arată de ce importanță militară este actualul stac în centrul Londrei. Tragic aci este că obiectivele militare ale Londrei sunt atât de strâns legate de locuințele populației civile, încât aceasta se află necesarmente în vârtejul celei mai aprige lupte și nu poate fi cruțată, cu toată bunăvoința și cu toți efortul făcut în această privință din partea Germaniei.

Imperiul colonial german de inaintea războiului mondial

Înaintea izbucnirii războiului mondial, Germania avea un imperiu colonial de 2,9 milioane kilometri pătrați și o populație de aproximativ 12 milioane locuitori. În intervalul destul de scurt de 15 până la 20 de ani, în care s'a putut avea loc exploatarea bogățiilor economice transoceanice, recomandate de planuri și au crescut dela 1.100 hectare în anul 1896 la 179.000 hectare în anul 1913. În acelaș timp a crescut și capitalul întreprinderilor care-și aveau câmpul de activitate în colonii dela 62 la 505 milioane mărci. Din această sumă un daiptal de 11,1 milioane mărci a fost investit de către 10 bănci, 101,8 milioane mărci de către 16 întreprinderi de navigații și comunicații, 111,9 milioane mărci de către 47 întreprinderi miniere, 117,7 milioane mărci de către 138 întreprinderi de plantații și creșterea vitelor și 133,5 milioane mărci de către 100 diferite alte întreprinderi comerciale și industriale. Rețeaua de căi ferate a fost extinsă dela 234 kilometri în 1900 la 4.176 kilometri în anul 1913. Intregul comerț (import și export), s'a dublat voltat dela 58 milioane mărci în anul 1900 la 319 milioane mărci în anul 1913. Participarea patriei mame germane la comerțul exterior al coloniilor sale, a fost de aproximativ o treime. Starea financiară a coloniilor s'a dezvoltat așa de bine, încât în 1913, afară de vărsământul suplimentar al Reichului pentru trupele coloniale, toate cele lalte cheltuieli, chiar și dobânzile pentru împrumuturi protected teritoriale, au putut fi achitate din propriile milioane.

Africa germană de est cu o suprafață de peste 1 milion kilometri pătrați, cu 7,7 milioane de locuitori, a fost colonia cea mai mare și cea mai populată a Germaniei. Ca propunere pentru o exploatare mai intensă a acestei țări, greutățile climatice destul de mari, impun nevoia unei lucrări de irigații sistematice prin construirea de diguri și fântâni. Africa de est ar fi potrivită pentru creșterea vitelor pe o scară mai înaltă, dacă s'ar reuși stârpirea epidemiilor de vite (epizootii) care domină peacolo. Accentul principal este însă de partea producției agricole. Indigenii produc, mai cu seamă pentru propria necesitate ieci, porumb, orez, fistic și plante leguminoase. Prin cultura de plantații se obține susan, capoc, cacao, cesă, portocale, cafea și bumbac. Cultura de susan este în mare măsură ofuzată europeno cu 115.000 hectare în prezent sălvicultura nu se face pe o scară mai întinsă în Africa germană de est. Exploatarea minieră se mărginește mai cu seamă la extragerea aurului, a micei și sărei de bucătărie. Exploatarea diamantelor a fost neglijată doar într'o mică măsură. Rețeaua de căi ferate ale germane de est se întinde peste 2.213 kilometri, pe

Cugetări despre valoarea armatei engleze

de Lt. Colonel Soldan

In ultima sa cuvântare în fața microfonului, d. Churchill a vorbit despre posibilitatea unei invazii germane. El a găsit cuvinte foarte serioase, vorbind despre preținse pregătiri germane în acest scop, a vorbit tendencios germană, și inițiativă spunând că timpul viitor va fi peste măsură de periculos. După această cuvântare nu mai încape nicio îndoială că Anglia nu socotește o invazie germană numai posibilă, ci chiar ca o certitudine.

La socotela aceasta engleză, din partea germană nu prea are ce să se spună. Dacă ceea ce om Germania este și din Anglia și mai poate aminti de ultima cuvântare a lui Adolf Hitler, și face este că Germania nu poate crezi aproape în chip extraordinar de surprins în ce privește locul, timpul și alegerea milioacelor. Să lăsăm ajutar la o parte întrebarea, când, unde, și în ce fel va începe Germania debarcarea trupelor sale, și să ne ocupăm astăzi doar de speranța ce din Churchill vrea să îmbrăcăm aceasta debarcare viitoare.

Premierul englez crede în superioritatea aviației engleze. Nu e nevoie să comentăm aceasta, ce are faptele germane dovedesc mai mult decât toate vorbele. El crede în superioritatea maritimă, și îndeosebi în puterea specială în calitățile armatei engleze.

Trebue să ne punem doar întrebarea, dacă nu ar fi astăzi mai ușor oceanul Atlantic de ai fost înlăturat doar printr'o întâmplare? Atunci, în anul 1805, Napoleon I, a pregătit după cum se știe, la Boulogne, 2.365 de vase cu care echipagiu de 12.000 oameni cu care a vrut să treacă în Anglia. El — un comandant genial de neîntâlnit — a vrut să debarce cu 150.000 oameni, 10.000 cai și 650 de tunuri în Anglia. Aceasta desigur că era pe timpurile acelea o întreprindere extraordinar de îndrăzneață. Insă marele corsican credea erbește în putinta de realizare. În acest sens el a cerut amiralului său, Villeneuve, care era cu flota franceză în fața Antilelor, o scrisoare, scriindu-i: „Nu răboviți, nici o clipă, este nevoie doar de apariții 24 de ore în Canal, și Anglia va fi în mâna noastră". Villeneuve insă a zăbovit și șaza Nelson a mai avut timp destul ca să poată nimici flota franco-spaniolă la Trafalgar. Acea Villeneuve n'a fost istoria Europei desigur că ar fi luat alt curs. Deaceea și astăzi încă victoria de la Trafalgar trăește ca cea mai memorabilă victorie în istoria Angliei.

Dar ce s'ar fi întâmplat după debarcare? Asupra acestui lucru, insăși Napoleon scria inainte de a muri la Sfânta Elena următoarele: „După debarcare ar fi fost nevoie doar de o lovitură adevărată, de ai cărei rezultat nu s'ar fi putut îndoi nimeni, și eu mi-asi fi făcut intrarea triumfală în Londra".

Aș de sigur era de victoria în terestră. Ei știa că Anglia este tare pe mare, insă slabă în ce privește armata terestră.

Aceasta era și în zilele noastre. De când există imperiul, Anglia n'a găsit niciodată necesar, în contrast cu celelalte state continentale europene, să-și țină o armată de uscat insemnată. Engleții erau convinși că a trece Canalul Mânecii este o imposibilitate și că flota engleză este de nebiruit.

Deabia în 1939 chestiunea a devenit pupin mai serios privită. Dintr'aceasta a rezultat inainte de toate — cu toate că nu prea s'a mărișit — reorganizarea armatei terestre engleze prin fostul ministru de război, jidanul Hore Belisha. S'a înțeles că trebuia ceva făcut. Fiindcă cu toate măsurile luate în vederea recrutării, deficitul de 1.200 ofițeri și 2.000 oameni al armatei regulate în 1938 a putut fi redus numai la 900 ofițeri și 16.000 oameni de trupă în 1939.

Dar și după această reorganizare după izbucnirea războiului, calitatea armatei engleze s'a schimbat foarte puțin. Trebuia să atingă cifra de 682.763 oameni. In aceeași clipă, și fost conștiți insă totul; armata regulă din patrie și cea din colonii, din India și Burma, armata teritorială cât și personalul de perfectionare la Corpurile ofițerești! Putin. Incă destul de puțin pentru uriașul imperiu britanic. O nimica toată față de strașnica armată germană.

Astăzi ar fi mai plăcut dacă s'ar putea scoate din pământ armate integri. Dar nici cel puțin modesa mărire a înarmării n'a fost incă atinsă la izbucnirea războiului de către Hore Belisha. De abia se face perfectionarea de case lui a unei parti din cel 310.000 oameni care erau recrutați anual. Se cunosc cauzele: Greutăți de adăpostire, de procurarea echipamentului și a armelor. Teale acestea n'au fost tinute in secret. Nu s'a luat in tragic, cici nimeni nu credea in posibilitatea, că odată se vor duce lupte inăsăi pe insula britanică pentru apărarea integrului imperiu britanic.

Asa de puțin s'a crezut în posibilitatea aceasta, încât a venit lunu Maiu (aceasta s'a declarat-o premierul în mrea sa cuvântare din Septembrie în fața Camerii Comunelor) până s'a trecut la ridicarea unui armate terestre mai puternice. Aceasta s'a întâmplat tocmai în zilele în care Franța începea să se prăbușească.

Acum insă era lipsă de toate. Imense cantități de tot felul de arme sau trebuit să fie lăsate în fața, și înăuntrul Dunkerquelui. Cu mânile impreunate se cerea ajutor din partea Americii. Pentru 37 milioane dolari ar fi trebuit să livreze 600.000 puști și 500 de tunuri de 7,5 cm. America chiar a și livrat. Insă astăzi un trimis special al lui Eden, - pe cum se anunță din Washington, trebue să ducă tratative acole pentrucă 300.000 de puști nu pot fi introduse în Anglia din cauza lipsei de muniții de calibrul necesar, iar cele 500 de tunuri, care sunt incă din timpul războiului mondial, sunt în cea mai mare parte de fierăstrăituri din metal, că nu mai fac nici doui bani!

Este greu deaci lipsele toate temelilie necesare să fac în mijlocul războiului o armată puternică. In războiul mondial, aceasta nu l-ar fi reușit nici Anglei și nici Americii fără ajutorul Franței, o țară cu experiente tradiționale mari în ce privește acest domeniu. Ea n'a pus la dispoziția aliaților săi numai arme, ci înaintea de toate instructori, a perfecționat chiar regimente la intreg în interiorul Franței inainte ca aceștia să fie trimeși pe front.

Astăzi insă lipsește și aceasta. Este lipsă de ofițeri, de instructori incercați. Se compăneste deja, să se instituese cursuri ofițerești pentru studenți, pentru a micșora lipsa. Insă nici aceasta nu va putea inlocui niciodată lipsa de adevărați ofițeri specialiști. Armata teriteriala nu poate obtine deloc ofițeri. Aceasta a fost făcut cunoscut de curând de insăși ministrul de războiu Eden. Cu alte cuvinte, aceasta inseamnă că două treimi din armata engleză de astăzi nu poate fi intrebuințată. De altă aceasta a fost spus desul de clar și de către generalul Hubert Gough, în „Times". El scria, că pentru a putea duce la o conducere metodică în lupte, este necesar ca trupa să fie condusă de ofițeri și să domnească disciplina. Toi aceste griji au fost exprimate și de „Daily Mail". Un foarte renumit specialist elvețian, colonelul de stat major Däniker a scris zilele acestea în „Schweizerische Monatshefte" un articol vire la Anglia următoarele: „Este o iluzie greșită — așa zice el — că se credă că s'ar mai putea avea astăzi un succes în războiu cu divizile de azăr inarmate și gărzile civile. Nu numai lipsa de perfecționare militară specială este cauza cea mai indoielnică, ci lipsa de valori ostășești insuficiți. Regimente neinstruite destul, nu pot inregistra astăzi nici o ceste imprejurări un succes pe câmpul de luptă".

Anglia are sub arme nu mai puțin de 3 milioane de oameni — aga a declarat premierul engleez cu ocazia aniversării unui an dela intrarea Angliei în războiu. Cu două luni mai de vreme el a spus insă, că Anglia dispune de o armată regulată de 1,¼ milioane oameni și peste 3/4 milioane de oameni de armată teritorială, în total ajundar dispune numai de 2 milioane oameni pentru apărarea Angliei. La 14 August Eden a zis: „Nu avem vreo 1/3 milion de soldați bine instruiți. După 4 sau 5 săptămâni aceștii tineri soldați se mișcau ca niște veterani. Nici odată nu am putut observa un exemplu mai bun al spiritului ostășesc...".

D. Eden este desigur un bun diplomat. In timpul războiului mondial era chiar și ofițer. Insă cu desfășurările grele militare din ultimii doua zeci de ani, care și-au primit prin răsboaiele-fulger germane interpretarea practică, probabil că nu s'a deprins, cică altfel n'ar face o judecată așa de superficială asupra spiritului ostășesc. „Este un crez fals" — așa zice specialistul elțvețian — și el judecă pe baze de experiente personale — „că s'ar putea duce și astăzi inca războaie cu trupe care au fost ridicate în slava cerurilor, care insă au fost pregătite numai foarte slab. Aceste trupe nu se pot măsura cu războiul technic de astăzi".

Anglia impreună cu cellalți aliați puternici n'a putut să opreasă pe continent inaintarea germană. Astăzi își imaginează, vărzându-se singură, că va putea face acest lucru la ea pe insulă. Cludată logică! Ea nu devine mai convinsă prin jonglarea unor sume de milioane. Probabil că printr'aceasta se caută liniștirea poporului englez care habar n'are de situația militară. Comunicatul german ș'le este ascuns - ași. El își cunoaște puterea loviturii. El a prețuit armata Franței ca pe un inamic respectat. Armatei terestre engleze, ei insă o intâmpină dela inceput cu convingerea absolutei superiorități. El știe că soarta Angliei care se conturează tot mai mult la orizont, este pecetuită. El va duce războiul-fulger impotriva Angliei și mai repede chiar decât l-a dus în Polonia, Norvegia, Olanda, Belgia și Franța.

Spitalul pe roate

Primul spital motorizat al Crucii Roșii germane a trecut în Basarabia în intâmpinarea refugiaților germani în cursul de repatriere

In intâmpinarea germanilor cari sunt actualmente repatriați din Basarabia și Bucovina de Nord, a plecat din Viena o colonă de automobile: opt mașini necomotive, cu o mașină de dous remorcă, două autobuzuri ușoare de menavrat, cinci automobile de persoane și câteva mașini cisterne pentru petrol și apă, care transportă primul spital motorizat al Crucii Roșii germane. O minunată operă a celei mai noui technice.

Acest spital, care este compus din 20 de remorci, reprezintă o operă minunată a technicei germane. Se poate spune, că ași orice detaliu pânăl la ultimul șurub, a fost chibzuit și construit cu cea mai mare precizie. In acest parc de automobile sunt situate 32 de barăci, fiecare cu o suprafață de 53 metri pătrați, cu câte 400 de paturi și tot atâtea noptiere cu și intregul mobilier necesar unui spital cu sutele de instrumente și mijloace. Problemele de greutate și spațiu sunt rezolvate la această construcție cât se poate de desăvârșit.

Paturile de campanie au în poziție strânsă, o lățime de 3 centimetri, pe când noptierele strânse arată că o carte mijlocie. Intrebuințarea metalului ușor și a noului metode de construcție au dus la o considerabilă scădere de greutate și la o micșorare a spațiului care ar fi fost necesar. Pe când barăcile normale în această mărime au o greutate de 8.000 kgr., aceasta baracă cântărește doar 1.800 kgr. Chiar și timpul necesar pentru construirea unei asemenea barăci este foarte scurt. Intr'o oră și jumătate, 7 oameni pot construi o asemenea baracă, pe când la celelalte modele care se introbuințează este nevoie de câteva zile pentru acest lucru.

Acest spital, care ocupă un spațiu de 2.000 metri pătrați, poate fi ridicat chiar și pe un teren neportivit, fiindcă fundamentul fiecărei barăci este așezat pe 34 de pârghii de automobil, care pot fi mutate cu 40 centimetri în sus sau în jos după nevoie. Fiecare placă laterală, pe la trei sferturi ei, în partea de sus, are un geam solid din sticlă de plexi, care se poate deschide foarte ușor. Fâșia de lumină care intră în baracă prin aceste geamuri pe ambele părți, face o lumină prăitoare, care dă sălii un aspect drăguț.

Mobilierul medicinal cuprinde toate mijloacele clinice, chirurgia, boli interne, de gât, nas și urechi, boli de dinți, ajutor de nașteri, boli temeloșe și de ochi. Atagat la aceasta mai este și un laboratoriu bacteriologic. Pe de o clinici îi stă la dispoziție un medic specialist, care are cunoștințe despre toate mijloacele noui de medicină și chirurgie. Acest spital nu se deosebește cu nimic de un spital normal, posedă propria forțe pentru iluminat, încălzire și apă, încât devine independent de uzina electrică și cea de apă. Propria cisternă pentru materii de combustibil, ce câteva mii de litri de combustibil, dă acestui spital, unic, cu cele 10 mașini locomotive, 20 de remorci, autobuzuri și diferite alte automobile de persoane, o rază de acțiune de 2.000 kilometri. Intretinerea se face cu ajutorul unei uriașe bucătării amplu dotate și cu două ateliere de campanie. Pentru fiecare pat este prevăzute trei rânduri de lingerie curate și cu câte 400 de lenjerii și prosoape. Tot atâtea lenjerii de pat și de masă. Tot atâtea lenjerii de o greutate de 4.500 kgr.

Pentru sterilizarea instrumentelor, fiecărei barăci de operații îi stă la dispoziție un aparat de sterilizat, electric, mic și transportabil, desinfectant. Intreg spitalului este făcută de un aparat mare, care este improvizat într'o remorcă.

Afară de aceasta, spitalul mai dispune și de o baracă pentru operații care este impodobită cele mai moderne mijloace și instrumente, de o farmacie și un aparat de despăduchiere improvizat într'un asemenea autobus cu combustibil de petrol, care depăduchiază complect în două ore, 60 de vestminte.

Coloana de automobile, în mare, o lungime de 800 metri și parcurge în medie 30 kilometri pe oră. Echipajul spitalului este compus din un medic șef, nouă medici, un farmacist, 60 de sudori, ajutoare de surori și ajutoare ca și personalul technic, de ingrijire și de administrație.

Spitalul motorizat a fost pus în funcțiune pentru prima dată în Decembrie 1939, la Litzmannstadt, cu ocazia repatrierii germanilor din Volinia, dovedindu-se folositor. A doua punere în funcțiune a urmat în Franța, iar acum drumul merge în jos în spre Belgrad, pentru a da germanilor bolnavi repatriați din Basarabia și Bucovina de Nord, ajutorul cel mai bun și cele mai bune îngrijiri.

SFARȘITUL ANTANTEI VALUTARE

„Antanta cordială" dintre Franța și Anglia a existat mult chiar prea mult timp pentru „fericirea" poporului francez, care în ultimii ani a fost coborît din situația de partener în aceea de vasal. Ințelegerea valutară dintre Franța și Anglia a existat numai o jumătate de an, insă chiar în acest scurt timp ea a insemnat pentru francezi acelaș lucru ca și „antanta cordială".

Franța a făcut politica ei proprie valutară până mai anii trecuți. După conferința mondială economică din 1933 s'a gândit chiar în contrast categoric cu politica valutară engleză. Impotriva intrigilor engleze și tatonărilor americane, delegația franceză sub conducerea lui George Bonnet s'a pronunțat pentru stabilizarea valutei pe baza aurului. George Bonnet era exponential aga zisului bloc-aur care s'a impotrivit blocului lirei sterline. Insă blocul-aur condus de francezi nu i-a fost dat să trăiască multă vreme. Acestă directivă nu convenea englezilor, deoarece aceștia aveau nevoie de un mare număr de partizani în blocul lirei sterline, pentru a putea arunca pe spatele cât mai multora proprille lor nevoi de devize. De aceia Londra s'a folosit de toate mijloacele pentru a face presiuni asupra francului francez. In Londra se puse la cale propaganda pentru a goni capitalul francez. Creditul francez a fost compromis prin aceea că s'a vorbit de devalorizarea francului și prin speculare violentă rentra lui. Când jidanul Leon Blum care acum este urmărit penal, a devenit prșeșdintele consiliului de miniștri francul a fost detronat depe baza lui aur.

Londra insă nu era multumită cu succesul. Ea s'a folosit de dificultățile Băncii Naționale franceze, pentru a câștiga influență asupra hotărârilor Băncei Franței, acordând credite de lire sterline pe termen scurt. Cu datorile Franței în buzunar, nu mai era greu pentru englezi de a răspândi anumite informațiuni tendențioase inaintea fiecărui termen de plată, asupra capacității de acoperire a visterieei franceze, asupra șovăielilor engleze în cela ce privește prelungirea creditului și asupra necesității noilor garanții de aur franceze. Un alare atac psihologic asupra francului era suficient pentru a provoca un nou exod al capitalurilor cu toate efectele lor fatale asupra valutei și economiei franceze.

In toamna lui 1937, a trebuit Franța, să capituleze din punct de vedere financiar. Din partea partenerului „Antantei Cordiale" li s'a impus francezilor un război monetar cu efecte ucigătoare. Pierderile de aur francez în acea vreme au devenit un pilon de aur al patrimoniului american care la ora actuală posedă peste 20 miliarde dolari aur. Franța s'a asociat Blocks-erlinului.

D. Reynaud, care la izbucnirea războiului era ministrul de finanțe în Paris, nu avusese nicăodată scrupule financiare; acest lucru a reieșit în mod evident din colaborarea sa cu Banca Mendelsohn din Amsterdam intre timp falimentară. El incredințase acestei Bănci foarte multe emisiuni ale Imprumuturilor franceze, intr'o vreme când nu mai exista o piață suficientă pe planul internațional și cu atât mai mult în Olanda. Reynaud, nici în Noembrie trecut nu avusese intenția de a pune capăt înțelegerii valutare cu Anglia. Era o antantă necurată. Un partener căuta să tragă foloase din averea celuilalt. Englezii care de fapt au cuvânt hotărâtor în această chestiune se lauda pentrucă au reușit să albă la dispoziție aurul francez. Englezii, încercară să facă plăcută alianța monetară franco-engleză, în fața acelora cari ar fi avut cera de spus impotriva ei, prin aceea că le puse mea mereu în față bogățiile nesfârșite, pe care le posedă Imperiul. Dacă aceste două țări s'au unit în această antanță valutară, este un semn, că ambele nu au avut destulă incredere reciprocă și nici putere de a conduce de unul singur războiul economic. Oare Franța ar fi putut primi material mai eftin din State Unite pentru înarmarea ei? Sau poate englezii, datorită flotei lor mai puternică s'ar fi putut aprovizionna numai pe ei insuși cu produse de peste Ocean?

In cuvinte bombastice, ambele guverne au dat asigurări că ar crea o adevărată valutară va trăi și după victorie; ea trebue să fie o dovadă și după încheierea păcii a prieteniei și a colaborărei forțelor ambelor națiuni. Insă totul a căzut în baltă când Franța a cerut armistițiul. Orice colaborare a fost nimicită din ceasul în care Anglia a anunțat blocada contra Franței. Antanta valutară exista deja de mult numai pe hârtie, din momentul în care Londra a încetat de a mai primi și schimba francul francez chiar pentru emigranții. Sfârșitul oficial al antantei monetare a fost abia de curând anunțat. Guvernul francez din Vichy a întrerupt definitiv legătura de până acum a francului francez față de lira și la legat la dolar.

Antanta valutară a trăit puțin. Ea a fost considerată de englezi ca un triumf al multor ani de străduinți, pentru Franța era cel mult o speranță vagă; în realitate ea a fost o mare iluzie politică, o amară înșelare asupra forțelor „antantei cordiale" cari s'au prăbușit.

NOUTĂȚILE SEZONULUI DE TOAMNA

STOFE pentru mantouri, MĂTĂSURI, LENAJURI, CATIFELE pentru rochii

Lei 595 3 mtr. lână ANGORA

cu prețuri eftine și fixe au sosit la NOUL MAGAZIN

Lei 595 3 mtr. lână ANGORA

GALERIILE BUCUREȘTI

str. LIPSCANI 88 — Telefon 5-30.58

Privind în urmă

În vâltoarea anilor cari trec, cu o repezicune crudă, îmi adun adesea din mine, amintirile unui abuzium, ce m'a făcut cândva să cred, în toată puterea credinţei, într'o Biserică curată ca hârtia de neclintit în puterea ei. Gândurile acestea neînfrânate, s'au deşănat mai desăvârşit, începând din 1923, până când, în anul 1934, visul s'a frânt în două şi în locul speranţelor a'n aşternut ostentativ, tirania fără seamăn a apa zisei „renaşteri naţionale".

În răstimpul acesteâ aşaprieri cuvânful nostru purtat în poaşţă n'a mai găsit ecoul de altă dată, iar scrierea noastră n'a mai văzut lumina. Ca o protestare împotriva acestei încheţiţi, m'am gândit să adun laolaltă toate frământările vieţii studenţeşti începând din anul 1923, frământări pe care le am trăit şi din mărturiile cărora mi-am făurit idealul de foc. La 7 Martie 1940, când mi-am scos din sertare documentele prăfuite adunate cu grile în anii de luptă, nu m'am gândit că aş putea vreodată să dau viaţă acestor confruntări ei trecutul. Am bănuit pe bănuit, am voluptate tonă răscrâtiera unei tineriţi, simţind parcă, în suflet, o binefăcătoare mângâiere. Am privit în cei 17 ani de sublimă încercare ca într'o carte de istorie citită de un adolescent, în care a subliniat cu roşu, toate pasaţile emoţionante. Pe acestea am-le-am transmis pe hârtie, pentru mine şi pentru revolta mea înăbuşită.

Iată însă că, Dumnezeu a vrut, mai înainte de orice aşteptare, ca dictatura odioasă să se prăbuşească. Astăzi, putem păşi iarăş, în lumina dreptăţii. Naţionalismul nu mai e subversiv, iar trecutul de sânge al abuzurilor noastre poate apărea, fără sfială., ca fiind un component nedisociabil al fiinţei actualului stat. Deseori răsfoind cartea mea, mi s'a oprese asupra unuiţ capitol pe care îl socotesc mai apropiat de stilul „Invierii"... Il dau cititorilor, ca promisiune că odată, voi publea da la lumină întreaga încercare de a fira cu umilele mele mijloace, o descriere a mişcărilor studenţeşti şi naţionaliste, începând din anul 1923.

— Veniam în Bucureşti pentru prima oară. Capitala îmi apărea. în acea zi de toamnă — sgomotoasă şi vulgară. Priveam în necunoscut cu sfinţi de provinciat. Nu m'am regăsit, nici în viaţa bulevardelor şi nici în cafenelele îmbăcăite şi monotone. Am căutat parcurile cu alei tăiate din melancolie şi ca orice provincial, m'am avântat în muze, cercetând cu pedanterie de bacalaureat, trecutul nostru de artă. Mă simţiam obligat să-mi manifest competenţa: purtam lavaliera, pârul lung, pălăria cu borurile ţuţ, eram, mai pretios de toate... student în arhitectură...

Toate acestea, însă, nu mă satisfăceau îndeajuns. De un an de zile, studenţimea destănţuise marea bătălie antisemită. Partenaiţa, platonic, încă de pe băncile liceului, la lupta eroică a „camarazilor" mai mari. Eram impins de vagi convingeri antisemite. Ceeace mă atrăgea însă, în această mişcare, era — probabil — un instinct.

Au luat „primul contact", cu viaţa studenţească, la cantina „Gutemberg".

Sgomotul de farfurii de tablă şi tacâmuri, este întrerupt, deodată, de un student, care, ridicându-se pe un scaun, atrage atenţia colegilor, că în sală se găseşte un student jidan. Fără de nici un comentariu, căţiva zeci de pumni se ridicară deodată asupra jidanului, care, fu culcat la pământ. Am asistat la scenă cu o emoţie neînţeleasă acuma. Am socotit-o penibilă. Mai târziu, în aceeş sală de cantină am asistat la o intrunire. Pe o scenă improvizată s'au ţinut discursuri înflăcărate: se cerea rezolvarea dolleanţelor dela 10 Decembrie. Intrunirea m'a entuziasmat. Apoi, am ieşit în stradă. Cele câteva cordoane de jandarmi au fost sfărâmate. Ţinta era: Sărindarul. După ce am manifestat ostil în faţa ziarelor „Dimineaşa" şi Adevărul, ne-am răspândit în linişte.

Câtă satisfacţie ne năvălea în suflet, atuncia când, trecând peste baionete ne puteam striga revolta sub cizmele nepăsătoare ale cetăţii jidoveşti. Aci era locul nostru de întâlnire. Prefectul de poliţie — generalul Nicolaescu, — ne întâmpina, uneori răstit, alteori cu o voce părinteacă.

În vremea aceia, nimeni n'ar fi îndrăznit să se atingă de un student. Cauza studenţească, era cauza întregei Ţări.

Inimile tresăreau de bucurie, atuncea când, în zorniţăul geamurilor sparte, străbăteam calea. Victorii acoperind sgomotul străzii cu un strigăt masiv de: jos jidanii. Creştinii, — de toate categoriile se alăţau de coloanele noastre nesfârşite şi din mile de piepturi se inălţa solemn şi tumultos, imnul studenţesc:

„Studenţi creşti din România Mare,
„Se îmbracă în dolin neamul românesc..."

Jidanii, speriaţi, îşi ascundeau groaza în dosul oblonelor trase. Cei ce îndrăneau să mai circule pe străzi, erau izbiţi de calderâm.

Fără îndoială, că aceste manifestaţiuni n'au resolvat chestia jidovească. Ele însă indeplinea o importantă funcţie: Infrunta obrăznicia jidovească şi întreţineau viu spiritul şi lupta antisemită. Aceasta, cu atât mai mult cu cât, studenţimea de atunci avea o îndiscutabilă autoritate morală. Ea era cinstită.

Se avântase în acea luptă cu ardevăratul elan al tinereţii. Conducătorii ei, nu cunoşteau incovoerea umilă din anticamerile miniştrilor. Ei nu făceau cinstea lui nimănui. Mieile conciliabile dintre autorităţi şi studenţime aveau loc în stradă: la Universitate.

Trepiat, m'am apropiat şi mai mult de Mişcarea studenţească. In curând am fost introdus în sanctumul sediu — căminul societăţii studenţilor în medicină.

Numai cine a participat, la una din ştefnţele studenţimei, care aveau loc la subsolul căminului studenţilor în medicină, poate să-şi dea seama de câtă seriozitate, puneau în acea vreme, conducătorii studenţimei, în marea lor bătălie. Am pătruns aci în anul 1924, ca ingenuiţi ai cercului „Lucian Blaga". Am participat, în acestă calitate la neuitatele şedinţe preziduite de Costache Dumitrescu. Imi apare şi acum în minte, proscăinduse pe ziduriile netencuite, figura acesta de o paloare impresionantă a acelţia ce conducea atunceia destinele studenţimei din interiorul şi afară. Fiecare, avusem misiunea de a se prezenta la diferitele facultăţi pentru a impledica pe studenţi de a intra la cursuri. Acolo lupta se dădea pe viaţă şi pe moarte: deoparte studenţii jidani, sprijiniţi de aşa zişii umeaitarişti precum şi de poliţie; de ceaialtă parte, studenţimea naţionalistă înţrefiunită de noi prin mărturii şi manifeste. Cheiul Dâmboviţei, (în dreptul laboratorului facultăţii de ştiinţe) precum şi splaiul independenţei, au fost adesea, cârmuite de bătălii crâncene. Sângele curgea deoparte şi de alta. Poliţia, care de obicei apărea mai târziu, venia să-şi ia prizonieri de ţigoane. La poliţie, tratamentul era omenos: o ameninţare — care de obicei nu impresiona pe nimeni şi apoi... o declaraţie. Târziu, noaptea, ne-am reţinut şi mai adânc, uşa camerei — transformată în închisoare —, se deschidea şi un comisar colegiţ de bătura zilei, te bătea şoor pe spate şi-ţi spunea: Hei tinere! Eşti liber

„Eram liberi".! Dar nu această libertate ne interesa pe noi. In sufletele noastre, ardeau dorurile marei libertăţi. Inviţăseem dela marele nostru A. C. Cuza, că, prin acrificiul nostru, naţiunea noastră se va sfârşi de rău jugul jidovesc...

A doua zi, sulasem lupta. Din sou, ne scoberam pe scara acea lugubră, de fier, care duţea în subsolul căminului studenţilor în medicină (paletul de aur al visurilor noastre).

Aci ne-am cunoscut unii pe alţii: D'rul Dănăleucu, C. Dănăţă, Nicu Ionescu, Gh. Sărbulescu, Ion Biberi, Nic. Boşu şi alţii... Toate aceste nume, îmi răscolăse amintirea...

A doua zi, ne-am reţinut pe ziduri, ca ecoul de o paloare impresionantă a acelţia ce conducea atunceia destinele studenţimei din interiorul şi afară. Fiecare, avusem misiunea de a se prezenta la diferitele facultăţi pentru a impledica pe studenţi de a intra la cursuri. Acolo lupta se dădea pe viaţă şi pe moarte: deoparte studenţii jidani, sprijiniţi de aşa zişii umeaitarişti precum şi de poliţie; de ceaialtă parte, studenţimea naţionalistă înţrefiunită de noi prin mărturii şi manifeste. Cheiul Dâmboviţei, (în dreptul laboratorului facultăţii de ştiinţe) precum şi splaiul independenţei, au fost adesea, cârmuite de bătălii crâncene. Sângele curgea deoparte şi de alta. Poliţia, care de obicei apărea mai târziu, venia să-şi ia prizonieri de ţigoane. La poliţie, tratamentul era omenos: o ameninţare — care de obicei nu impresiona pe nimeni şi apoi... o declaraţie. Târziu, noaptea, ne-am reţinut şi mai adânc, uşa camerei — transformată în închisoare —, se deschidea şi un comisar colegiţ de bătura zilei, te bătea şoor pe spate şi-ţi spunea: Hei tinere! Eşti liber

Dela şantier în sala de prelegeri

Statul german dă tineretor elemente talentate, posibilităţi de studiere. Muncitori şi meseriaşi talentaţi, buni lucrători şi activi membri ai mişcării naţional-socialiste, obţin bursa dela Fundaţia Langemarck. Indiferent de starea lor socială şi de studiile pregătitoare, aceşti tineri pot alege profesiunea academică dăţuită.

Un tânărul lăcuitor, a obţinut o bursă dela Fundaţia Langemarck. Graţie acesteia el va deveni un bun medic.

Dela şantier în sala de prelegeri. După o pregătire corespunzătoare, tânărul zidar poate să-şi începă studiile la universitate.

ETICA LEGIONARĂ

de AL. AL. LEONTESCU

Legionarismul, care este — cum spunea profesorul Nae Ionescu — „ortodoxia transformată în acţiune politică", a portsit dela comunitatea de dragoste şi de jertfă. Această concepţie este însăşi cheia de bolţă a bisericei noastre ortodoxe. Dela aceasta, tot timpul de doi ani şi jumătate, cât a durat prigoana contra mişcărei legionare, nu s'au abătut nici Căpitanul şi nici unul dintre martirii legionari. A murit pentru legiune şi Căpitan, adică pentru acea comunitate de dragoste şi jertfă, a fost supremul şel, „ultima ratio" a tuturor acelora care moţeniseră de la Ionel Moţa deviza că „ces mai puternică dinamită este propria noastră renuşă".

A ziei la temelia oricărei creaţiuni omeneşti însăşi viaţa, dacă este mevoie, este tot ce poate fi mai firesc pentru un creştin adevărat, trăitrucă nu viaţa în sine, în înţeles strict biologic, are vre-o valoare, — ci faptele vieţii, singurele cari rămân deasitfel, şi care corespund menirii omului de creatură a lui Dumnezeu. Insuşi Hristos a murit pe cruce pentru oameni. Faptă de pe Golgota e măsura supremă prin care, Mântuitorul lumii, dăruindu-se morţii, a căutat să ne arate că nu viaţa are valoare, ci faptele vieţii, cari pot fi minunate, dacă ele sânt pe placul lui Dumnezeu. In montea lui Hristos găsim întruchipată comunitatea de dragoste şi de jertfă, pe care El ne-a lăsat-o moştenire şi pe care, cine n'o înţelege şi-o calcă în picioare, nu este creştin adevărat.

De aceea, ca să fii legionar, trebuie să fii creştin. Sau, mai bine zis, numai un creştin în adevăratul înţeles al cuvântului poate fi legionar. Legionar şi creştin, deci, nu sânt două noţiuni, ci o singură noţiune. Sau, noţiunea de creştin completează şi transfigurează noţiunea de legionar. Hristos, ştiţi lui Hristos este măsura vieţii legionare. Jertfa Căpitanului, jertfa vie, jertfa lui supremă, este integrarea definitivă a Legiunii în măsura vieţii lui Hristos. Aşa dar, bătălia vine din întunericul mormântului, din moartea cea birută de Hristos şi de toţi acei care mărturisesc pentru El.

Legionarismul, ca şi ortodoxia, nu este proprie sie o doctrină; ci o trăire. De aceia nu poţi spune cred în legionarism, ci mărturisesc creştina în legionarism. A mărturisi e mai mult decât a crede. A crede, este raportat la minte; a mărturisi, este raportat la inimă. Şi Căpitanul Legiunii a făcut apel la inimă şi nu la minte. El ştia că de acolo dela inimă, din lăuntru fiinţei, porneşte mişcarea sufletului. Că numai ascultând porunciile inimei poţi umbla pe căile lui Dumnezeu. Şi cum legiunea trăieşte subt semnul lui Hristos, legionarul nu poate fi decât ostaş al lui Hristos în slujba Patriei şi a Neamului.

A trăi viaţa legionară, înseamnează a te despărţi, de bună voie, de toate bunurile pământeşti. Trăirea, despre care vorbeşte Căpitanul, echivalează cu o dăruire totală şi care de multe ori cere chiar sacrificiul vieţii. Metafizica jertfei e poate însăşi metafizica legionarismului. Mormântul a fost şi va rămâne tăria de granit a legiunii. Cu cât vor fi mai multe morminte, cu atât birunţa legionară va fi mai adâncă, mai definitivă. Prin verticala care uneşte pământul cu cerul, şi care exclude trăirea orizontală care e de esenţă pur lumească, legiunea şi-a fixat statornic cel doi poli ai vieţii în temporal şi transcendent.

Dar verticalismul acesta corespunde însăşi vieţii aceştilor şi martirilor creştini, însăşi Bisericei ortodoxe care se leagă de Hristos numai prin linie verticală. Viaţa de surpe, viaţa tărâtă, viaţa de compromisuri, nu poate aparţine legionarilor. Nici Hristos n'a iubit pe acei cari umblau pe două cărări, adică pe acei cari nu erau nici „cald" şi nici „rece" — cum spune Evanghelia. Viaţa legionară e o viaţă dreaptă. Ea îşi are rădăcini în lumea aceştilor şi a martirilor, a eroilor şi a sfinţilor. De acela, mormântul de morţi legionari ucişi pentru Hristos şi Naţiune, sânt pentru noi aceşti şi martiri, sfinţi şi eroi. Când se va scrie istoria martirajului legionar, se va scrie, de fapt, istoria naţionalismului românesc integral, care, ca la nici un alt neam pe lume, a dat naştere la atâţi eroi şi de martiri. Dela tragerea pe roată a lui Horia la uciderea mişelească a legionarilor, aceasta este drumul de durere şi de sânge al neamului românesc care şi-a cerut dreptate şi libertate în numele lui Hristos.

Căpitanul Legiunii, punând preţ numai pe înălţarea sufletului, ştia că rămâ rezidă în om şi că purificarea, salvarea omului nu poate fi decât din lăuntru în afară. Omul nou visat de Căpitan este omul recreştinat. Adică omul care îşi impune sufletului o educaţie strict creştină. Dar această educaţie a sufletului, această recreştinare, înseamnează o autentică trăire a vieţii în conformitate cu măsura vieţii lui Hristos. Când Dostoiewski afirmă că ţăran înseamnează ortodox şi ortodox înseamnează ţăran, noi putem afirma cu toată convingerea că, într'adevăr, legionar insemnează ortodox, fără a forţa logica prin aceasta aşa cum a forţat-o Dostoiewski.

„Recunoaşem că sântem păcătoşi, aceasta este atitudinea Legiunii faţă de Biserică". Aceste cuvinte ale Căpitanului sânt edificatoare. Purificarea sufletelor, prin ortodoxie, este necesară. Nu este de aşâna să afirmi că eşti creştin. Ci trebuie şi dovedeşti prin fapte, prin însăşi viaţa, că eşti creştin. Ortodoxia este o trăire şi nu o dogmă. A trăi în Hristos, înseamnează a mărturisi pentru Hristos, adică pentru viaţa şi faptele Mântuitorului lumii. Mărturisind păcatul, Căpitanul mărturiseşte, smerit, puţinătatea omului faţă de Dumnezeu şi pentru că sânteme păcătoşi cerem ocrotirea Bisericii. De aceia, legiunea trăind sub ocrotirea Arhanghelului Mihail, trăieşte de fapt sub semnul Bisericii lui Hristos. Şi cum Biserica lui Hristos este vie, legiunea, care trăieşte sub ocrotirea ortodoxiei, este şi ea vie prin faptele ei şi prin credinţa nestrămutată în Hristos. Viaţa legiunii este legată de viaţa Bisericii; faptele legiunii sânt legate de faptele Mântuitorului, adică de comunitatea de dragoste şi de jertfă pe care Hristos, ne-a dat-o drept normă de viaţă.

Birunţa legionarismului este, înainte de toate, o birunţă spirituală. Şi aşa va trebui să rămână până la sfârşit. Legionarismul a biruit prin forţa lui lăuntrică, prin nemaiînţălnirea lui forţă morală, adică prin capacitatea fără de seamăn a dragostei şi a jertfei. Şi această birunţă legionară va fi fost o revoluţie, ca'n Apus, cu baricade şi cu mulţimi adunate pe străzi. Şi nici n'a fost o revoluţie, ci o evoluţie. Sau dacă a fost, totuşi, o revoluţie, ea s'a consumat în lăuntru sufletului legionar, care a ars, fără prihană, până la cenuşă. Revoluţia legionară a fost o revoluţie a suferinţii şi a martirajului, a sfinţeniei şi a crucimului. Ea s'a petrecut, într'o oarecare măsură, aşa cum am întrezărit-o şi noi acum doi ani în studiul „Statul ortodox". In care afirmam că statul ortodox, adică statul legionar, nu se va putea realiza decât prin martiraţ şi suferinţă. Drumul spiritual al Căpitanului, pe care noi îl urmam de multă vreme, ne-a făcut să întrezărim acest lucru şi să ne îndoim o clipă de biruinţa legionarismului.

Cuvântul dragoste şi cuvântul jertfă sânt, am putea spune, premisele dela care porneşte mişcarea legionară. In „Cartea pentru legionari", Căpitanul spune categoric: „Mişcarea legionară nu se întemelează exclusiv nici pe principiul autorităţi şi nici pe acela al libertăţii. Ea îşi are temeliile înfinte în principiul dragostei. In el îşi au rădăcinile, atât autoritatea, cât şi libertatea. Dar principiul dragostei, despre care vorbeşte Căpitanul, este acelaşi principiul enunţat de către Hristos, Mântuitorul lumii. Dela acest principiu, a pornit semenirea acum două mii de ani pentru a creia o nouă lume, o nouă eră. Legiunile romane, care prigoniseră pe creştini, devenira în curând legiunile lui Hristos. Astăzi, legiunea Căpitanului, care trăieşte sub semnul Arhanghelului, va trebui să învingă oştile înnimecate ale Satanei dornice de argintţ şi de sânge.

Aşa dar, autoritate şi libertate legionară rapidă în principiul dragostei creştine, adică în Evanghelie. Pornind de aici, legiunea porneşte dela cea mai autentică realitate spirituală rămânească, adică dela ortodoxie. Fapta legionară va fi, înainte de toate, o faptă creştină. Principiul etnicităţii românesţi împletit cu ortodoxia românească, va fi adevărata faţă a legiunii. Şi atunci se vor adeveri cuvintele profesorului, acest Ion Boletăţeru al legiunii, că „legionarismul este ortodoxie transformată în acţiune politică".

Ar trebui poate, înainte de a încheia aceste rânduri, să încercăm a defini, totuşi, după puterile noastre, etica legionară. Dar definiţia aceasta o dau chiar faptele legiunii. De aceia putem spune: jertfa legionară este etica legionară.

Ecourile luptei noastre

Din scrisorile primite în ultimul timp de directorul nostru, o publicăm pe aceasta a cărei semnificaţie ni se pare deosebită.

Iubite D-le Director

Intâmplător şi spre fericirea mea, căzutu-mi-a mai eri, primul număr al „Invierii", pentru ca peste clipele de grăţi şi amărăciuni, inerente prihegiei mele, să mă întâlnesc cu prietenia unor rânduri pe cari adolescenţa-mi basarabeană le-a preţuit şi înţeles destul...

În rândurile acele, de o sinceritate aşa de rară acum, pe v'o pagină de gazetă, adresate d-lui vice-preşedinte al Consiliului, am găsit cel mai reconfortant refugiu al unui student prihebeag în Patria-i mutilată. Sunt student în drept, şi ca fugar de pe meleagurile Hotinului meu drag, nu mi-am incovoiat spinarea după ajutoare ci am lucrat până acuma, ca mecanic la o batoză cu tractor, timp de 2 luni, pe moşia satului Broscăuţi, jud. Dorohoi.

Idealul meu şi al tuturor fraţilor mei de bejenie nu este de a ne arăta inteligenţi ci harnici, sinceri, neînfricaţi. Aşa nom în vinge şi ne nom reîntoarce la prispele noastre, pe colinele noastre sfinte şi dragi.

Nu bocim pe liziera Prutului, dar existenţa nu ne poate fi justificată decât într'o anumită tranşee: aceea a sfintei noastre iridente basarabene.

Acuma însă o spovedanie:

Basarabia a fost un sat fără câini; o ştiţi. Copilăria celor din anii mei, feciori ai bradzei, trimiş la şcoala secundară, se ridică într'o atmosferă fadă, de tăhărie şi satrapie iudaică. „Limba de salon" pentru nemorocita noastră pătură intelectuală şi burgheză: cea rusă; jidovi a totăstăpânitori, tricolorul urgiţi, şi burgheză: cea rusă; jidovi a totăstăpânitori, tricolorul urgiţi, şi fariseul roşul din ce în ce mai obraznic, părinţii noştri, ţăranii robi pe moşie jidovească.

În acest amestec de forţe negative, cu ce s'ar fi putut întâlni pasta receptivă a puilor de Moldoveni, pentru a creşte în dragoste de Neam, de Patrie??

Era în 1926, copil de şcoală primară, într'o caldă zi de Septembrie, cu maica, îmi petrecam părinţele spre Iaşi. Intr'o căruţă, tata cu moş Filip a Petroaie şi Vasile a Bujurescei se duceau la Cuza. Şi-mi aduc aminte, cu ce suflet, cu ce bucurie, cu ce nădejde, după 2 săptămâni de drum, se'ntorceau de la Iaşi cu un tricolor cu svastică sub suman.

Cum se adunau ţăranii noaptea, închişi în casă la noi, cu oblonele trase, şi descifrau „programul lui Tata Cuza!"

Câte arestări, câte baionete, câte zile de îndoieare!

Aşa ne-am întâlnit noi cu ţara! In numele lui A. C. Cuza s'a înfipt tricolorul în Basarabia. Naţionalismul lui ne-a ridicat. Sufletul Basarabiei prin A. C. Cuza s'a recăştigat!

Iată nu mai este: în 1933 l-au răpus jidanii, în 1936 l-au ucis pe Damian şi câţi ţăranii n'au mai căzut!

Jertfe pentru Basarabia — jertfită acum, — în numele lui A. C. Cuza.

Dar în casele în cari ne plâng mamele, dincolo de Prutul blestemului nostru, icoana lui Cuza, a lui Goga ne străjuieşte permanenţa şi credinţa în izbândă!!!

Acum, odată cu biruinţa mişcării legionare, dela uniţi fraţi am auzit dispreţ. Pare fost-am noi trădători de ţară, de l-am urmat pe A. C. Cuza? Naţionalismul nostru a fost interesat? Gândul nostru, al acelora ce nu alergăm pentru a ne retracta totul imediat, este subversiv? Suntem cei mai răi, şi pentru a-l fi urmat pe A. C. Cuza ne trebue censuă în cresţul?..

Intrebări ce şi le pun acei ce nu i-au duşmănit pe legionari, ce au militat pentru aceleaşi ideal şi cari nu au fost nici nu vor fi lichele cu psihologie de chelneri democraţi.

Pentru onoarea şi demnitatea lor, cuvântul d-stre din „Invierea", se va întâlni cu sufletul şi aprobarea celor ce tac şi munceşc intru binele Patriei, pentru reintregirea ei.

Izbândă şi Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Dumitru Cazacu
student pribeag, găzduit

GRÂUL AUSTRALIEN

Pe coasta de Aur se nimicesţe cacao; porumbul în Argentina; cafeaua în Brasilia; aceste surri urmăriie bloadei engleze, care nu a lovit Germania, ci ţările exportatoare de peste Ocean. Toate lumea cunoşte, că a scăzut timpul, să se pună capăt acestui abuz şi dominaţiei maritime britanice. Cacao, porumbul, cafeaua cărui vine rândul grâului să fie distrus?

Ţara grâului, Australia, se apropie de o primejdioasă criză economică. Australia produce anul 5,5—7,5 milioane tone de cane numai 1,5 milioane tone se consumă în ţară. Din cauza blocadei engleze, nici măcar grâul recoltat anul trecut n'a putut fi desfăcut complect pe piaţă. Pentru noua recoltă se restimţ şi mai mari neovoi de desfacere. Europa, nu cade pe primul plan al cumpărătorilor. Anglia nu poate să-şi menţină obligaţiunile contractate de a importa, din cauza lipsei de vapoare. Intre timp guvernul australian, a amânjat că va cumpăra prin monopolul statului surplusul de grâu! Intrebarea e, dacă sunt suficient de numeroase silozurile şi mai depozitele grâu şi dacă majoraţiile statului pot realiza exportarea cumpărătorilor? Starea financiară a Australiei nu este tocmai rezi; credit din Londra n'a mai fost dat, din cauza de pe prapăgălor războiului, cu atât mai mult nu poate fi acordat astăzi. Fermierii australieni se tem, că preţul de cumpărare al statului va fi extrem de mic şi abia va acoperi cheltuelile de producţie. In Australia se recunoaşte că, politica blocadei engleziţi, a determinat Europa, să se aprovizioneze grâul pentru o publică de aprovizionare pe timp îndelungat. După porumb, poate intro'o vreme rândul grâului să servească drept combustibil pentru locomotive şi de ţesăturile în mare, cum s'a întâmplat cu cafeaua în Brazilia, dacă la porunca Londrei nu va trebui să fie ars pe coasta de aur!

Pentruce se prăbuşeşte Anglia

S'o spunem concis: Anglia se prăbuşeşte, fiindcă n'a ştiut să facă faţă problemelor de politică externă de după război; fiindcă democraţia engleză n'a funcţionat cum trebuie, atât în ceace priveşte selecţionarea elementelor, cât şi în privinţa conducerei. Ambele cauze sunt strâns legate una de alta şi se datoresc unei chestiuni de ordin politic şi social: Anglia a încredinţat soarta ei unei pâture restrânse aristocratice, care de mult numai are nimic comun cu masa poporului şi care a incremenit, asfixiindu-se în prejudecăţi, pe acii de aur. Democraţia engleză, dacă a fost uneori şi o chestiune a poporului, a devenit însă un cal de bătaie al aristocraţiei, care e putredă din punct de vedere moral şi care a adus întreaga ţară la prăbuşire politică, economică şi socială.

O operă documentată asupra democraţiei engleze datorită dr. Wilhelm Ziegler, care a apărut de câtva timp, ajunge la aceiaşi concluzie. Să extragem din această carte, o mărturie engleză. Cunoscutul scriitor englez, membru al partidului muncitorilor, A. Renner Brockway ajunge în urma unei examinări serioase a situaţiei muncitorimei engleze ,la următoarea concluzie:

1. Foametea domneşte în întreaga Anglie, în sensul că hrana necesară pentru menţinerea sănătăţii, lipseşte celei mai mari părţi din populaţie.

2. Salariile sunt prea mici pentru a satisface cele mai esenţiale trebuinţe ale muncitorimii.

3. Standardul de viaţă a muncitorilor, provoacă moartea timpurie a miilor de sugaci, copii, adulţi, precum şi boalele cronice.

4. Un mare procent al copiilor clasei muncitoreşti, cari sunt subnutriţi şi prost îmbrăcaţi, creiazâ consecinţe groaznice pentru generaţiile viitoare.

5. Cei mai mulţi muncitori nu pot economisi nimic din venitul lor, pentru zilele negre, pe cari le aduce lipsa de lucru, boala şi bătrâneţea.

6. Locuinţele celor mai mulţi muncitori sunt sub toată critica. Inchirierea caselor noui e prea constatoare şi ei şi-o pot permite numai dacă îşi reduc hrana zilnică.

7. In multe familii, câte un bărbat sau câte o fată sub 16 ani, sunt singurii cari câştigă un ban. Indată ce ei ating vârsta de 16 ani, ei sunt deobicei concediaţi, pentru a nu li se ridica salariile şi pentru a nu li se plăti cotizaţiile pentru caz de şomaj.

8. Muncitorii agricoli abia sunt în stare să asigure existenţa familiei lor. Câtă trece iezomi. In care se acordă ajutor public celor lipsiţi de lucru, urmează o vreme de mari privaţiuni.

9. Ajutorul de şomaj, pe care îl primesc lucrătorii asiguraţi, nu se ridică la o sumă satisfăcătoare pentru cele mai esenţiale necesităţi familiare.

10. Sgrijinul acordat ocrotirilor sociale este în unele privinţe sub nivelul ajutorului acordat pentru şomaj. De multe ori, aceste ajutoare abia ajung atât cât să nu mori.

11. Aceste ajutoare sunt atât de mici, că ele nu pot acoperi nici plata chiriei pentru locuinţele mo deste. Urmăriie: Sau o stare permanentă de foame, sau o locuinţă unde se stă clas peste grămadă.

12. Ajutorul insuficient obligă să se cumpere hrană nesubstanţială

13. Mare parte din muncitori neputându-se îmbrăca, umblă în zdrenţe.

14. Lungi perioade de şomaj au dus la amanetarea sau vânzarea mobilelor.

15. Tineretul nu se poate bucura de viaţă şi întâmpină greutăţi materiale cu ocazia căsătoriei.

Autorul englez, mai sus menţionat, ajunge la următoarea concluzie, asupra situaţiei sociale din Anglia:

„Intenţia mea a fost să descrie standardul de viaţă al muncitorimei, fără a voi să stabilesc un diagnostic; Insă cu toate acestea, îmi pun întrebarea: cum e cu putinţă ca să existe, într'o ţară civilizată cu posibilităţi uriaşe, o asemeena cumplită sărăcie, care upă şi poporul? Nu ne găsim oare în faţa unei fundamentale erori de sistem?"

Hormoni contra abcelor stomacale

Medicul german, Dr. Werner Schulz din Rathbor a reuşit de curând să vindece abcese stomacale prin recomandarea unui preparat de hormoni, anume dintre aceleaşi cari se obţin din glandele genitale. Durerea stârnită de abcese, se datoreşte, după Dr. Schulz, totdeauna greşelilor de dietă şi felului neordonat de viaţă, ci şi unor tulburări de funcţiuni interne, de glande, care, din cauza unei sângeţe, sistemul nervos şi glandele de hormoni nu este în ordine. Nous teraple, care nu presupune, desigur renunţarea la celelalte tratamente obişnuite, a fost aplicată până acum cu deplin succes la bărbaţi de toate vârstele.

Doamnelor!... Intr'un cadru nou... DJABOROV CALEA VICTORIEI 46 Vă prezintă tot ce este nou şi necesar toaletei Dv.

UN FILM NARVIK

Cântecul eroic al luptătorilor dela Narvik va forma subiectul unui film, proiectat de UFA. Poetul Felix Lützkendorf, care a fost însuşi ofiţer pe front, a fost trimes la Narvik pentru a cerceta personal locurile eroicei lupte şi a scrie apoi scenariul. In centrul filmului stă figura populară a comandantului trupelor din Narvik, Dietl, avansat de Führer la gradul de general.

FAPTE ȘI COMENTARII

Războiu de asediu și de distrugere

Această gigantică luptă anglo-germană este bulmicitoare și de nepreverșat în evoluția ei strategică. După ce a început prin opt luni de războiu lucet, apoi printr'o ofensivă fulgerătoare, prin lupte desordonate și prin mișcări de o amplitudine și de un ritm pe care de neverut, se fixează, momentan cel puțin într'un războiu de asediu care amintește războaele din Evul Mediu prin obiectivul său, dar diferă prin teleologia circumvoluției și prin importanța procedeelor. Este un războiu de asediu așteptând asaltul final, în timpul căruia adversarii caută să se constrângă și să provoace predarea prin foame și descurajare, în lipsă de ce adăstorul ce trebui să se urce pe meterezele ruinate pentru a obține o decizivă ultimă. Expunând, într'adevăr, strategia unei debarcări, analizasem natura descoperirilor moderne care favorizau ofensiva; dar am reținut handicapul greutății materialului armatelor și factorul meteologic împotriva transportatorilor.

Într'adevăr e foarte probabil că Reichul care nu-i niciodată în lipsă de invenții sau de realizări științifice, a trebuit să rezolve problema greutății și a mijloacelor de transport. Rămâne chestiunea timpului care, pe măsură ce sezonul înaintează face aleatorie o vastă operație de debarcare. Ori, astfel cum am mai spus, nu-i de ajuns să aduci trupe pe litoralul englez, ele trebuesc reprovizionate și întărite: trebuește, adică, asigurat un trafic regulat peste trecătoarea Calais.

Așteptând această operație tactica germană este limpede. Ea are în vedere nimicirea locului întărit. În speță acesta are ca margine toată periferia insulelor britanice. Să ne gândim la un asediu medieval, oricât de paradoxal ar putea părea aceasta, pentru a înțelege un războiu din 1940. Când un oraș nu putuse fi luat dintr'odată prin surprindere trebuia să fie silit. Prima grijă a asediatorului era ca, înainte de a începe asediul, să rupă orice comunicație între asediați și sunetele lor de aprovizionare, apoi de a distruge meterezele, a arunca punți înguste peste șanțuri, de a ineindia cazele, a demoraliza populația.

Este faza preliminară în care este angajată Germania. Ea strânge din ce în ce blocada sa. Prin mine, sub marine, vedete tepilde, caută să intercepteze aprovizionarea Angliei, dar este o zarvină extrem de grea căci geografia pare a fi predestinat Marea Britanie la rolul său maritim. Nici un punct de pe teritoriul său nu este la mai mult de o sută de kilometri de mare. În raport cu suprafața sa devolutarea coastelor sale este dintre cele mai mari din lume. Aceste coaste însăși sunt ocupate de firth, estuare fluviale care se combină cu un sistem de comunicație, favorizat în interior prin relieful solului. Intr'adevăr insulele Britanice formează un port imens, unde centrele industriale s'au creiat aproape de mare. Nu trebue să fie de mirare că materiile prime vin din tot universul pentru a alimenta aceste vaste antreprese care sunt Londra, Liverpool, Glasgow, etc...

Dar, pe de altă parte, multiplicitatea punctelor de aterizare, ideitura țărmului favorizează intrarea navelor și securitatea lor în apele teritoriale. Ar fi foarte greu unor cruciseatore, oricât de strânse ar fi, să astupe sau să blocheze toate aceste crăpături, cu atât mai mult, cu cât insulele britanice se adăpostesc dela Nord spre Sud între 60° și 50° latitudine, fie pe o intindere de aproximativ 900 km., în timp ce în partea sa cea mai lată nu depășește 400 km. Adică supraveghera unui astfel de litoral este dezdul de grea de exercitat în mări unde domnesc ceața și furtunile.

Iată pentruce Germania va recurge la un procedeu mult mai radical. Ea a adoptat ceeace în războiul de asediu mai am numi cloacharea meterezelor. În speță meterezele sunt aceste mari porturi antreprese care stroș și centralizează traficul. Numai este astfel „hebocelle" care face gâurile ci avionul care atacă instalațiile porturilor.

Obiectivul nu rămâne mai puțin identic, ruina lucrărilor inaintate ale orașului.

Tactica aceasta rezultă limpede din alegerea porturilor vizate. Nu numai porturile din Sud au fost obiectul atacurilor masive, mai ales Southampton și arsenalele militare, Plymouth, Portsmouth, dar porturile din canalul Bristol, Cardiff și Bristol. În fine, de curând, avionele germane au făcut o acțiunea în marea Irlandei asupra Liverpoolului. Dacă aviația germană a cam neglijat coasta de răsărit este pentrucă din partea aceasta submarinele controlează navigația în timp ce accesul la marea Irlandei este vital pentru a asigura relațiunile Angliei cu lumea occidentală, mai ales cu Statele Unite. Concentrarea comercială a Marei Britanii în zece porturi mari este un avantaj industrial și o slăbiciune militară internă căci acolo sunt ținte de atac de primul ordin. Insărșit Londra cunoaște ororile bombardamentului. Să luăm un atlas Vidal-Lablache, ne vom da seama că șapte porturi acaparează 53,5 p. 100 din tonajul exterior, anume Londra 15 p. 100, Cardiff 11 p. 100, Liverpool 10 p. 100, Newcastle 7 p. 100, Hull 5 p. 100, Glasgow 3 p. 100, Southampton 2,5 p. 100. Pentru Germania e vorba să ruineze porturile pentru a împiedica sosirea merindelor și a întăririlor și a încerca să provoace asfixia complectând războiul de cursă submarină cu distrugerea prin mijloace terestre de debarcare. Ea este favorizată prin faptul că trei porturi Londra, Cardiff, Liverpool acaparează 36 p. 100 din trafic și că două altele Newcastle și Hull care cuprind 12 p. 100 cad sub lovitura minelor magnetice și submarinelor de patrulă. Cum va răspunde Marea Britanie ofensivei acesteia de distrugere?

Căci de distrugere e vorba, în-

EUGEN TITEANU ARESTAT PENTRU CRIMĂ DE DELAPIDARE DE BANI PUBLICI

„Mâna dreaptă" a lui Armand Călinescu, omul intunecatelor afaceri „de propagandă" ale fostului regim a luat drumul pușcăriei.

Insărșit, dreptatea începe să triumfe!

După lunî de zile de târăgănire prin fața instanțelor judiciare, Eugen Titeanu fostul ministru al propagandei naționale în cabinetul de tristă aducere aminte a lui Armand Călinescu, a fost arestat.

Temeiurile acestei arestări au fost rezumate de justiție în modul următor:

*

I. pentru că primind suma de lei 4.963.072, n'a justificat valabil întrebuințarea acestui fond ridicat din visteria statului;

II. pentrucă incasând alți 4.800.000 lei, pentru „volul regal" la Londra, a irosit, fără nici un act, lei 3 milioane acolo și lei 1.800.000, aci;

III. pentru că mânuind fondul de 25% prins din publicitatea ziarelor țării, a risipit — drept fond de dispoziție — fără justificare, circa 6 milioane lei; și

IV. pentru că încărcându-se cu câte 2 milioane lei lunar, dela 1 Aprilie 1939 până la 27 Septembrie 1939, ca fond secret, nu s'a descărcat valabil.

Și mai sunt încă și alte „puncte" de cercetat, cuprinzând acuze mari improtivă-i.

*

Așa dar, vinovat pentru crimă de delapidare de bani publici Eugen Titeanu uva trebui să răspundă în fața justiției ca acuzat, direct, fără menajamente, fără subterfugii și fără insistențe suspecte, pornite din tainice și capitonate cabinete.

Dar oare a fost numai atât? Nu! Hotărât nu. Să trecem deci la o recapitulare.

„Cariera" lui Eugen Titeanu a început umil, în bucătăria unui partid politic ,unde băiatul Eugen aștepta să fie remarcat de vre'unul din vătafii atotputerniciler zilei. Așteptarea nu i-a fost de lungă durată, dexteritatea limbii și flexibilitatea sirei spinării, i-au fost factori determinanți într'o carieră care a cunoscut culmile, dar care s'a sfârșit jalnic într'o celulă din subsolul Văcărești lor.

Deputat, șef de organizație și apoi subsecretar de Stat în cabinetul Vaida — în care s'a ilustrat atât de elocvent cu țiuitele masacre — Eugen Titeanu a dovedit din vreme calitățî pe care Armand Călinescu nu putea să le disprețuiască. Intr'un cabinet în care crima se sprijinea pe umerii lasitățîi și ai incorectitudinei Eugen Titeanu nu putea lipsi. El vedem prin urmare subsecretar de stat în Ministerul Propagandei Naționale, om de încredere al lui Armand Călinescu, instrument perfid al călăilor tinerețului naționalist, pus să silulasă și să falsifice sentimentele opiniei publice.

Ce a fosemnat Eugen Titeanu în guvernarea „frontului" și care sunt statele lui de serviciu iată ceeace voim să demonstrăm. Fiindcă dincolo de crima de delapidare a banilor strânși cu sudoare de sânge dela contribuabili, dincolo de falsurile și abuzurile de care este invinuit, Eugen Titeanu este și unul din marii vinovați ai anilor de teroare care au răpus floarea naționalismului românesc. Din ordinul și la voința lui discreționară presa românească a fost silită să îmbrace cămașa abjectă a regimului defunct; din ordinul și la voința lui s'a batjocorit și s'a insultat tot ce a fost românesc, curat și cinstit: s'a călcat în picioare tot ce era conștiință națională și s'a țintuit la stâlpul unei efemere „infamii" elita unei mișcări dela care țara își așteaptă astăzi mântuirea.

„Presa dirijată" așa cum a ințeles-o Eugen Titeanu, „cenzura neagră" așa cum a conceput-o Armand Călinescu și „redacția albă" așa cum a alcătuit-o același Eugen Titeanu nu au fost decât instrumente de gâtuire a opinieî publice, arme lașe care timp de doi ani de zile n'au făcut decât să falsifice voința unei țări care îți cerea insistent dreptul de afirmare a voinței ei hotărâte. Articole ditirambice pentru oamenii regimului sau altele defăimătoare pentru stegarii naționalismului românesc erau confecționate în serie și impuse publicității cu tot fastul de rigoare.

Vai de cel care avea cutezanța să refuze băiatului Eugen satisfacerea „liniei de conduită" pe care o impusese ministerului Propagandei Naționale.

Și vai de acela care nu se lăsa tărât pe făgașul atâtor țțiute monstruozități.

Fiindcă, trebuie să se știe, Eugen Titeanu a fost acela care a sugerat lui Armand Călinescu transformarea Insulei Șerpilor în lagăr pentru naționaliști Eugen Titeanu e fost acela care a propus uciderea familiilor legionarilor până la a treia generație și tot Eugen Titeanu a fost acela care a transformat întreaga presă românească în instrument orb al asasinilor. El, pentru a-și acoperi turpitudinile și furile organizate în averea Statului, oferea lui Armand Călinescu o presă șablon, în care nu inițiativă nimic din sbuciumul sufl al țării umilite și îngenunchiate. Dezonorantele de acuzare ce i se aduc astăzi ni se par numai un început care se vere desăvârșit și lichidat. Nu ne îndoim că generalul Antonescu va ști să închee acest capitol așa cum cere dreptatea.

Generalul Antonescu — și Misiunea lui —

(Urmare din pagina I-a

Dar dacă această lume se pierde — din fericire! — și dacă aceste glasuri se șterg din marele cântec de azi, atâtea lucruri totuș încă mai sunt de făcut pentru perfecta unitate a țării pe care-o lucrăm, și pentru ca „luptele dintre frați să inceteze"! Atâtea inimi naționale, dar cinstite mai ales, de cristal și granit, n'ar putea să rămână ostile — sau adesaiuna lor n'ar putea să rămână ca aceea pe care toți am dat-o, așa cum am dat-o, „partidului Națiunii" și d-lui Urdăreanu! Intră desigur în lumea această nouă și o figură atâta de luminoasă ca aceea a d-lui Gheorghe Brătianu, care fără îndoială că se va gândi să nă lămurească poziț iile pe care se găsește azi.

Nu vă mai ales acum atâta lume tânără pe care o cunosc! O vă dărzâ în colțurile ei de țară, dar o văd firește ținând în mână aceleași glorioase drapele sub care s'a priceput să ducă timp de atâtea decenii cele mai demne lupte! Aceștî tineri n'am să-i numesc acum. Poate o voiu face altădată, altfel... Aminteam câteva nume deunăzi, — dar ele ar fi putut să fie o sută,... o mie! Nu-i cunoașteți poate, d-le General — pricep... Au fost mai toți de nu mai știu câte ori deputați ai Bucovinei, ai Basarabiei, ai Moldovei naționaliste, iar unii au fost chiar demnitari ai Statului o lună de zile în timpul guvernului Goga! Pricep totuș că nu-i cunoașteți... Au fost țărăniști și tăcuți, dar mai ales după demnitățile lor ei n'au circulat pe la Parchet ca d. Eugen Titeanu de pildă... S'au retras în munca lor dârzâ și în lupta lor care nu s'a sfârșit... Dar dacă veți vrea odată să-i știți, atunci nu va fi deloc atâta de greu. Să-i căutați atunci, domnule General, în primele pușcării ale naționalismului — sau acum la controlul averilor, ca „foștî" demnitari, unde veți găsi mărturisirea înflăcărată a unor teribile vieți de onoare și jertfă! Adam Prelipceanu, Mihai Manea, Urziceanu, și voi, mai apropse sau mai depărtați, Usatiuc, Stati, Mucichescu-Tunari, Antoniu sau Toader Mociulski, atâția alții, oameni dârzi și tăiți pentru a sânge adevăratele jertfe, — cu câtă pietate rostesc numele voastre acum...

Oamenii aceștia, domnule General, e sigur, nu s'ar cobori să ceară niciodată nimic — n'au obiceiul și nu s'ar pricepe s'o facă! Nici n'aș ști să spun în ce fel s'ar hotărî să accepte! Dar iarăș, foarte greu mi-ar fi să pricep, cum ar fi lăsați să rămână de-oparte.

Orizonturile de azi

Veniți Domnule General din meseria simplă a armelor și, fără îndoială,... politica vă surprinde! Dar e uluitor apropae cât de ușor ați isbutit s'o pricepeți. Atâtea prefaceri covârșitoare care s'au petrecut, n'au fost par'cât decât o ireală poveste în care totul se mișcă la bagheta unui magician. Oamenii treceau liniștiți pe străzi, își surâdeau, se plimbau — dar ei, de fapt, erau în revoluție! — iar a doua zi, în faptul dimineței, în loc de bună ziua, posturile de radio ne-au anunțat că revoluția „se întâmplase", și că o lume nouă o altă lume începea să trăiască! Am recunoscut alei desigur pe tactician... Dar dacă pentru noi a fost atât de ușor, — pentru D-voastră, cu siguranță nu va fi fost la fel... Ați privit totul, imi inchipui, ca acel personagiu din Hamlet, cu un ochi care râde, și cu altul plângând ! Urcau din stradă firește strigătele bucuriei obștești și cântecul unanim de triumf, — dar în vastele apartamente ale Palatului, care trebue să fi fost atunci atâta de goale și atât de pustii, D-voastră erați acolo singurul martor al istoriei noastre și trăiați mai ales singur cele din urmă ceasuri din drama unui Rege plecat...

Sunt lucruri care au trecut... Dar cât vă mai rămâne să faceți! Totul însă, de acum, va trebui să se facă ușor, fiindcă Domnule General, D-voastră nu știți un lucru : — nu știți, sunt sigur, cât vă iubește lumea! Acel erou al Iliadei care străbate cele mai grele lupte, Sarpedon îmi pare, spune undeva un cuvânt care ar putea să aibă triste rezonanțe azi, dar care nu mai puțin le are și pe cele mai fericite : să justificăm omagiile muritorilor, zice el... Noi nu ne supunem unor conducători, „unor Regi fără glorie".

Vi se recunoaște probabil, Domnule General, gloria atâtor dificultăți pe care le-ați biruit... De aceea, aceste omagii — și de aceea sunteți iubit! Aș zice că e cel dintâi caracter al regimului... Dar sunt aici mai ales, sunt aici deopotrivă, condițiile optime în care TOTUL SE POATE... Se poate chiar DREPTATEA, și chiar ADEVARUL — adică lucrurile cele mai dificile !

Și va fi întâi, în toate felurile, atâtea reparații pe care le vrem, — Plenitudinea noastră, am spune. Suntem sfâșiați la hotare — și în lăuntru inca nu mi se pare că suntem atât de uniți... Noi nu vom uita niciodată, noi n'am putea să uităm, că dacă stăm astăzi în casa noastră, la bureau-ul nostru, dacă ocupăm demnitățî chiar, dacă suntem senatori, deputați sau miniștri, suntem totuș până la anumite granițe numai — și aceste granițe ne sugrumă ! Plâng pe acela cari nu se simt schimbați în viața lor, în adevărul lor, — cari nu simt că substanța lor însăși este lovită — și cărora un vag confort personal le-ar da atâta gravă nepăsare de ființa lor care a fost mutilată !

Dar în acelaș fel plâng și pe aceia cari nu pricep cât a mai rămas încă de construit în stăpânirea noastră. Și fără îndoială, de aici va trebui să începem, ca să putem înainta odată dincolo de atâtea injuste hotare...

Dar atunci D-le General pricepeți că Statul acesta pe care l-ați făcut cu atâta proprie suferință și cu atât eroism, n'ar putea fi numai lucrul întâmplător și fără adevăr mai adânc — dar că el implică mai ales, implică vital perfectele rigori ale unei doctrine. Se cântă astăzi o partitură, o muzică — și muzica asta se cheamă naționalism românesc, se cheamă naționalism integral...

Dar nu este atunci straniu să vedem că autorul acestei partituri care ne exaltă azi, acela care ne-a dat tonul intâi și care ne-a învățat pe toți, — nu este totuși nicăieri chemat, și nicăieri nu apare !

Zicem „naționalism", — dar solidaritatea noastră atunci, dar acest „corp național" intreg, din care să nu lipsească nimic ?

Nimeni nu v'ar bănui străin de aceste preocupări ! Dar aici simțim că vă cheamă azi mai intâi, Domnule General, și cheamă și vă solicită gravele îndatoriri ale unei misiuni pe care n'o mai puteți părăsi... Ați urcat atât de inalt ? Aveți totuși privilegiul unic să vă puteți ridica și mai sus ! Noi vă privim în această nobilă ascensiune, vertiginoasă — și evocăm puțin, subt haina D-voastră de soldat, imaginea acestui magician de atâtea vaste singurătăți, pe care-l întâlnim undeva în Shakespeare, care se ridică din peșteri, coboară din munți, și luminează mările...

TOMA VLADESCU

„Ocrotitorii" micilor popoare

Fără a ține seamă de schimbările produse și de atâtea iluzii năzărămate, face impresia că în Anglia incă și acum ca și mai inainte se mai crede incă în această nezonie că numai britanicii ar mai putea avea rol de „ocrotitoare a micilor popoare". Desamenea Lordul Halifax are incă îndrăzneala să creadă că Anglia ar putea să ofere sprijin prietenilor și aliaților săi.

Felul cum a ajutat Anglia prietenilor săi, este prea cunoscut și atât. Ar mai amintește crearea unei adevărate signranțe pentru țara prietenă în sensul de a o fine pe aceasta departe de starea haotică a vremurilor de azi ci dimpotrivă: cuvântul „protectie" în sens britanic, nu înseamnă altceva decât planul Angliei de a atrage în război de partea sa alte popoare și chiar ceva mai mult a face din aceste popoare avangărzile războiului provocat de englezi cari îșî asumă riscuri mai mari decât insuși trăgătorul de sfori englez.

Sub această prismă trebuesc privite declarațiunile lordului Halifax, care cu prefăcătorie se dedică „politicei de siguranță" englezeș. „Anglia n'ar fi exercitat nicio presiune asupra acestei țări pentru a trece de partea sa în războiu" asa s'a exprimat ministrul de externe englez. Anglia cu obligațiunile sale concrete față de Egipt, consideră apărarea acestei țări de o mare importanță, de aceea are înțelegere pentru opinia publică egipteană, care necesită o conducere mai energică în politica de apărare și siguranță a țărei".

Egiptenii nu stau, negreșit atât de mult sub tutela engleză pentru a nu înțelege acest joc. Mobilul incordării anglo-egiptene, trebue căutat în tendința engleză de a determina guvernul egiptean, care s'a silit de atâtea ori Egiptul în afara războiului, să intre în războiu, printr'o manevră ahilă, care nu presupunea numai decât o declarație de război. Asa se explică strigătul englez de a se schimba guvernul egiptean ,care n'ar corespunde sentimentului popoului".

In Egipt se știe precis că Italia n'are intenții agresive și se mentine pe linia fixată de Duce la intrarea în război. Dacă se întâmplă și neplăceri, aceasta se datorește faptului că forțele engleze abuzează de teritoriul egiptean pentru scopurile lor militare. Și toate acestea, numai pentru a tări și Egiptul în război. Fată de asemenea amenințare Italia a trebuit să ia poziție. Același lucru e valabil și pentru egiptenî, pe cari Anglia și astăzi încearcă să-i slăbească din punct de vedere militar. Englezii îșî dau seama că armele pe cari dorese să le ia egiptenîlor, sunt în realitate singura garanție, care poate proteja Egiptul, contra altor atacuri britanice.

Așa dar, vinovat pentru crimă de delapidare de bani publici Eugen Titeanu uva trebui să răspundă în fața justiției ca acuzat, direct, fără menajamente, fără subterfugii și fără insistențe suspecte, pornite din tainice și capitonate cabinete.

Dar oare a fost numai atât? Nu! Hotărât nu. Să trecem deci la o recapitulare.

„Cariera" lui Eugen Titeanu a început umil, în bucătăria unui partid politic ,unde băiatul Eugen aștepta să fie remarcat de vre'unul din vătafii atotputerniciler zilei. Așteptarea nu i-a fost de lungă durată, dexteritatea limbii și flexibilitatea sirei spinării, i-au fost factori determinanți într'o carieră care a cunoscut culmile, dar care s'a sfârșit jalnic într'o celulă din subsolul Văcărești lor.

Deputat, șef de organizație și apoi subsecretar de Stat în cabinetul Vaida — în care s'a ilustrat atât de elocvent cu țiuitele masacre — Eugen Titeanu a dovedit din vreme calitățî pe care Armand Călinescu nu putea să le disprețuiască. Intr'un cabinet în care crima se sprijinea pe umerii lasitățî și ai incorectitudinei Eugen Titeanu nu putea lipsi. El vedem prin urmare subsecretar de stat în Ministerul Propagandei Naționale, om de încredere al lui Armand Călinescu, instrument perfid al călăilor tinerețului naționalist, pus să silulasă și să falsifice sentimentele opiniei publice.

Ce a fosemnat Eugen Titeanu în guvernarea „frontului" și care sunt statele lui de serviciu iată ceeace voim să demonstrăm. Fiindcă dincolo de crima de delapidare a banilor strânși cu sudoare de sânge dela contribuabili, dincolo de falsurile și abuzurile de care este invinuit, Eugen Titeanu este și unul din marii vinovați ai anilor de teroare care au răpus floarea naționalismului românesc. Din ordinul și la voința lui discreționară presa românească a fost silită să îmbrace cămașa abjectă a regimului defunct; din ordinul și la voința lui s'a batjocorit și s'a insultat tot ce a fost românesc, curat și cinstit: s'a călcat în picioare tot ce era conștiință națională și s'a țintuit la stâlpul unei efemere „infamii" elita unei mișcări dela care țara își așteaptă astăzi mântuirea.

„Presa dirijată" așa cum a ințeles-o Eugen Titeanu, „cenzura neagră" așa cum a conceput-o Armand Călinescu și „redacția albă" așa cum a alcătuit-o același Eugen Titeanu nu au fost decât instrumente de gâtuire a opinieî publice, arme lașe care timp de doi ani de zile n'au făcut decât să falsifice voința unei țări care îșî cerea insistent dreptul de afirmare a voinței ei hotărâte. Articole ditirambice pentru oamenii regimului sau altele defăimătoare pentru stegarii naționalismului românesc erau confecționate în serie și impuse publicității cu tot fastul de rigoare.

Vai de cel care avea cutezanța să refuze băiatului Eugen satisfacerea „liniei de conduită" pe care o impusese ministerului Propagandei Naționale.

Și vai de acela care nu se lăsa tărât pe făgașul atâtor țțiute monstruozități.

Fiindcă, trebuie să se știe, Eugen Titeanu a fost acela care a sugerat lui Armand Călinescu transformarea Insulei Șerpilor în lagăr pentru naționaliști Eugen Titeanu e fost acela care a propus uciderea familiilor legionarilor până la a treia generație și tot Eugen Titeanu a fost acela care a transformat întreaga presă românească în instrument orb al asasinilor. El, pentru a-și acoperi turpitudinile și furile organizate în averea Statului, oferea lui Armand Călinescu o presă șablon, în care nu inițiativă nimic din sbuciumul sufl al țării umilite și îngenunchiate. Dezonorantele de acuzare ce i se aduc astăzi ni se par numai un început care se vere desăvârșit și lichidat. Nu ne îndoim că generalul Antonescu va ști să închee acest capitol așa cum cere dreptatea.

Inlocuirea Gibraltarului?

Citim dintr'un ziar englez următoarea constatare: „In ultimele luni se evidențiază tot mai mult celase am prevăzut noi cu mai în urmă pentru cazul dacă vom fi amestecați într'un mare războiu european. Pe atunci am arătat, că la Gibraltarul atât de important pentru devoltarea Imperiului, situația noastră nu corespunde cerințelor. După părerea noastră ar fi fost necesar, ca în urma rezultatului războiului civil din Spania să fie revizuite raporturile noastre cu Spania și cu puterile apropiate acestei țări. Până în momentul de față ne lipsesc informațiunile, ce ne-ar asigura revizuire a fost făcută și anumite fel de rezultate. Din desfășurarea de până acum a evenimentelor nu se poate afirma, că studierea acestui complex de chestiuni ar fi dus la rezultate multumitoare".

In această expunere s'a exprimat cu o sinceritate remarcabilă o critică asupra faptului, că Imperiul se vede expus unei puternice presiuni spaniole la Gibraltar. Nu este destul de clar, dacă această critică, în măsura în care atinge relațiile Spanici cu terțe puteri, se referă la desfășurarea totală a evenimentelor deslănțuite de actualul războiu, adică la incleștarea Angliei în lupta pentru existență cu puterile Axei Roma-Berlin, sau dacă această critică se referă la relațiile spanio-portugheze. Având în vedere, insă, că cenzorul a autorizat apariția acestei critici, trebue să acceptăm cea de a doua ipoteză.

De fapt, cu cât situația devine mai grea în Gibraltar lipsit de spațiu, deci din punct de vedere militar greu de apărat, Anglia va trebui ministrul de externe englez. Anglia cu obligațiunile sale concrete față de Egipt, consideră apărarea acestei țări de o mare importanță, de Anglia a pierdut foarte mult teren în Portugalia. După războiul mondial, Portugalia s'a plâns în repetate rânduri, cum că și-a dat sângele și bunurile, dar în interesul siguranței sale oceanice și colonialе nu s'a făcut nimic și deci este incă în așteptarea recompensei făgăduite. Anglia va avea de inlăturat aici greutăți mult mai mari, decât reiese din constatarea ziaristului englez, citat la inceputul acestui articol. Este natural, că în urma înaintării germanen la Pirinneo Gibraltarului și în tratativele cu Portugalia a devenit mai reținută, ceiace in mod necesar se resfrânge asupra raporturilor anglo-portugheze.

Criticul engles are deci dreptate, când remarcă faptul, că în pregătirile de războiu s'au omis unele lucruri, care trebuesc reparate acum, din nefericire insă în condițiuni mult mai grele.

Trebue să recunoaștem, că experții britanici, deși au examinat cu multă prudență toate împrejurările posibile, nu puteau să prevadă posibilitatea unei totale prăbușiri a Franței cu toate efectele răsturnătoare ale acestei prăbușiri și cu apariția Germaniei la frontiera de Nord a Spaniei.

Nu uitați!

Ajutorul Legionar

Sprijiniți pe frații in suferință

Ofrande în natură și bani se primesc în Str. Roma Nr. 32 — 34, la Sediu București

Tip. „UNIVERSUL", Str. Brezoianu 23—25